

BIBLIATANULMÁNYOK

Nyugalom Krisztusban

Írta: *Mark A. Finley*

TANÍTÓI MELLÉKLET

2021. július, augusztus, szeptember

Copyright © Hetednapi Adventista Egyház, 2021

Felelős kiadó: *Ócsai Tamás*

Fordította: *Hegyes-Horváth Csilla*
Lektorálta: *Dr. Gyetvainé Gerlai Krisztina*
Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednapi Adventista Egyház
2119 Pécel, Ráday u. 12.
Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*
E-mail: tmaria@adventista.hu
Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szóllósy Műhely, Debrecen*
Felelős vezető: *Szóllósy Botond*

TARTALOM

1. tanulmány: 7/24 társadalom	4
2. tanulmány: Nyughatatlanok és lázadók	10
3. tanulmány: A nyugtalanság gyökere	16
4. tanulmány: A nyugalom ára	22
5. tanulmány: „Jöjjetek énhozzám...”	27
6. tanulmány: Nyugalom családi körben	33
7. tanulmány: Nyugalom, kapcsolatok és gyógyulás	39
8. tanulmány: Szabadon pihenni	46
9. tanulmány: A nyugalom ritmusa	52
10. tanulmány: Szombati nyugalom	58
11. tanulmány: Többre vágyunk	64
12. tanulmány: A nyugtalan próféta	70
13. tanulmány: A végső nyugalom	76

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- <http://det.adventista.hu>

Gyere ahogy vagy:

- www.gyereahogvagy.hu

Tiszavidéki Egyházterület:

- <http://tet.adventista.hu>

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):

- www.remenyvtv.hu

Bibliatanulmányok:

- www.bibliatanulmanyok.hu

White Könyvtár:

- www.white-konyvtar.hu

7/24 társadalom

Áttekintés

A negyedévi tanulmánysorozatunk címe: Nyugalom Krisztusban. A 21. században oly sokan nem találnak nyugalomra. Az aggodás és a szorongás keveredik a jövővel kapcsolatos bizonytalansággal, és ez hozzájárul a lélek nyugtalanságához. A mentálhigiénés szakemberek egyre nagyobb aggodalommal figyelik, hogyan növekszik a depresszióval küzdő pacenseik száma. Úgy becsülik, hogy világszerte 300 millió ember depressziós, és néhány évtizeden belül a szívbetegségeket megelőzve ez lesz a vezető halálozási ok. A Thomson Reuters Pharma előrejelzései szerint a világon forgalmazott antidepresszánsok eladási értéke előreláthatóan meg fogja haladni a 6 milliárd dollárt. Ezt az elemzők konszenzussal állapították meg. Az Egyesült Államokban évente több mint 270 millió antidepresszánt írnak fel receptre. Ebben a negyedévben, főleg ezen a héten a nyugalom igazi forrását fogjuk közösen kutatni, és olyan gyakorlati tanácsokat olvasunk, amelyek segíthetnek nekünk nyugalmat találni megterhelt mindennapjainkban.

Ezen a héten egészen a világ teremtéséig utazunk vissza az időben, hogy újra felfedezzük a Krisztusban való megnyugvás örök emlékeztetőjét, a szombatot. Tanulni fogunk egy ótestamentumi írónkról, aki mély fájdalommal élt át. Megvizsgáljuk, hogyan hatott a szenvedés a fizikai, mentális és érzelmi egészségére. E heti tanulmányunk igeverseken keresztül folyamatosan emlékeztet Krisztus nyugalomra szólító felhívására. Megértve a „nyugalom” szó jelentését az Ó- és az Újtestamentumban, jobban át fogjuk érezni Káin nyugtalanságát, és felfedezzük, hogyan lelhettünk teljes nyugalomra Krisztusban.

Kommentár

A legátfogóbb bibliai szakaszt a szombati nyugalomról 1Móz 2:1-3 részében találjuk. A teremtés hetének végén szerető Teremtőnk, Jézus

létrehozott egy katedrális az időben, ahogyan egy zsidó szerző, Abraham Heschel írja. Jézus minden szombaton arra hív, hogy gondjainkat, aggodalmainkat, szorongásainkat hátrahagyva lépünk be az Ő palotájába, hogy vele pihenhessünk. A földi paloták egészen különleges földrajzi helyek. Például Franciaországban a versailles-i palotának, ami több mint 67 000 négyzetméternyi területen helyezkedik el, 700 szobája van. A 17. század egyik legnagyobb építményeként tartják számon, része a világörökségnek.

A szombat Isten palotája az időben, ami még a versailles-i palotánál is sokkal bámulatosabb, csodálatosabb. Nem a 17. század óta, hanem már az idők kezdetétől, a teremtéstől fogva létezik. Évszázadokon ível át, és minden egyes héten áldás a földnek ez a szent idő. Örökösen arra emlékeztet, hol találjuk meg az igaz nyugalmat. A szombat alapján azt tudhatjuk meg Istenről, hogy pontosan ismeri az alapvető emberi szükségleteket. „*A hetedik napon megnyugodott és megpihent*” (2Móz 31:17, ÚRK), nem mintha fáradt lett volna, hanem azért, mert tudta, hogy mi elfáradhatunk. 1Móz 2:2 ezt mondja: „*A hetedik napra elkészült Isten a maga munkájával*” (ÚRK). Az idő nem végtelen körforgás, amelyben mindig dolgoznunk kell. Isten kegyelemből szünetet is adott nekünk - egy olyan napot, amikor elmélyíthetjük a vele való kapcsolatunkat, megújíthatjuk elménket, felfrissíthetjük testünket és minőségi időt tölthetünk a családtagjainkkal.

A szent szombatnap pihenés magában hordozza a bizonyosságot, hogy Teremtőnk törődik velünk. Benne békességre találunk. A szombatnak stresszennyhító hatása van. Ez a nap garancia arra, hogy Isten, aki a földünket teremtette, nem feledkezett meg arról, sem rólunk. Amikor megemlékezünk a szombatról és megszenteljük azt, a Teremtőnk is megemlékezik rólunk azon a napon. Az életünkre árasztja a Menny áldásait, hogy megszabadítson a félelem kötelékétől, a szorongás láncaitól és az aggodalom börtönétől.

Isten meghívása a nyugalomra

A Szentírásan keresztül Isten újra meg újra hív, hogy pihenjünk meg elfoglaltságainkból. Amikor az élet forgataga túlságosan megterhel, három dolog történik:

- **Szem elől tévesztjük a lényegét.** A jelen történései megterhelnek minket. Az élet kihívásai sokkal nagyobbak tűnnek. Ilyenkor inkább a problémáinkra koncentrálnak, mintsem Istenre, aki meg tudná azokat oldani. Pörgő életünkben emberi válaszokat keresünk a bajokra, nem Istentől várjuk a megoldást.
- **Kezdünk kimerülni fizikailag, mentálisan és érzelmileg.** Olyan dolgokat mondunk és teszünk, amelyeket később megbánunk. A túlhajszoltság kifáradáshoz, a fáradtság kiégéshez vezet, a kiégés pedig csüggedéshez. A túlhajszolt emberek gyakran hoznak elhamarkodott döntéseket, nem látják a teljes képet, mert annyira elfoglaltak. Mindig a következő problémát kell megoldaniuk, a következő pontra kell ugraniuk a tennivalók listáján. Így kevés idejük marad rá, hogy elgondolkozzanak annak a problémának a legjobb megoldásán, amely előtt állnak éppen.
- **Egyre kevesebbet imádkozunk és tanulmányozzuk a Bibliát. Ezt pedig megszenvedni a lelki életünk.** A túlhajszoltság fáradtság-hoz vezet, a fáradtság miatt aztán nem leszünk hatékonyak és fegyelmezettek. Képtelenek leszünk uralni az érzéseinket, így a lelki életünk leépül.

Ellen G. White így gondolkozik erről: „Mindazoknak, akik Istentől tanulnak, szükségük van egy-egy csendes órára, a természettel való kapcsolatra, a saját szívükkel és az Istennel való bensőséges beszélgetésre. Általuk egy olyan életnek kell megmutatkoznia, amely szokásaiban, életformájában egészen más, mint a viláé. Ezért személyes tapasztalatból kell megismerniük Isten akaratát. Személy szerint kell meghallanunk, amint szívünkhöz szól. Amikor minden más zaj elül, és elcsendesülten várunk az Úrra, a lélek ebben a csendben jobban megérti Isten szavát. Ezt mondja: *»Csendesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!«* (Zsolt 46:11). Így lehet eredményesen felkészülni Isten szolgálatára. Aki a rohanó tömeg közepette és az élet mérhetetlen sok tennivalójának hordozása közben így felüdül, az a világosság és békesség légkörében él. Új erőt kap mind fizikailag, mind szellemileg. Élete jó illatot áraszt, és az a mennyei erő, amelyről bizonyosságot tesz, megérinti az emberek szívét” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 34. o.).

Érezted már azt, hogy egyik dologról ugrasz a másikra, miközben a sok elfoglaltság egyre jobban leterhel? Még egy e-mailre, még egy üzenetre kell válaszolni, még egy hívást el kell intézni, még egy megbeszélésen részt kell venni, még egy embert meg kell látogatni... Az életedet a „még egy” irányítja. Több a teendő, mint amennyit el tudnál látni, és amikor este beesel az ágyba, csak azokra a dolgokra tudsz gondolni, amelyeket nem sikerült elvégezni. A munkádat biztosan nem fejezted be. A teendőid listájával a legjobb esetben is csak félig végeztél. Az agyad kattog. Nem jön álom a szemedre, mert kétségbeesetten próbálsz kitalálni, hogyan sűríthetnéd be a megmaradt teendőket az amúgy is szoros másnapi időbeosztásodba.

Krisztus meghívása különösen a túlhajszolt, kiégett és fáradt embereknek szól, akiket a világ nem hagy nyugodni. Jézus tanítványai is idegesek voltak, össze voltak zavarodva Keresztelő János lefejezése után. *„Jőjjetek velem csak ti magatok egy lakatlan helyre, és pihenjete meg egy kissé. Mert olyan sokan voltak, akik odaérkeztek, és akik elindultak, hogy még enni sem volt idejük”* (Mk 6:31, ÚRK). Jézus pihenést ajánlott a sok elfoglaltságuk közepette. Nem azt várta tőlük, hogy meggondolatlanul kimerítő munkába temetkezzenek. A pihenésre való meghívása nem egyszeri alkalomra, kizárólag a tanítványok számára szólt. Az Őt követő tömeget így biztatta: *„Jőjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek”* (Mt 11:28, ÚRK). A megnyugvás, amit Jézus kínál, nem jelenti azt, hogy a próbák is megszűnnek. Belső meggyőződés fog kialakulni bennünk, hogy Jézusban biztonságban vagyunk. Sosem fog elhagyni vagy cserbenhagyni minket. Azt a legnehezebb átélni, amikor egyedül érezzük magunkat nehéz időkben. Jeremiás írnoka, Bárúk pontosan így járt.

Bárúk fájdalma, Káin nyugtalansága és Isten válasza mindezekre

Bárúk Jeremiás írnoka volt. Jer 45:3-5 versei szerint a szegény ember mély lelki fájdalomon ment keresztül. Jeruzsálem városát készült megtámadni az ellenséges hadsereg. Szenvedés, szívfájdalom és katasztrófa közeledett a város felé. Az élet, amelyet Bárúk ismert, hamarosan örökre megváltozott. A félelem felemésztette, a gyász beszívárgott az életébe, az aggodalom erős markokkal szorította a lelkét. Isten azonban szólt hozzá és így bátorította: *„életedet ajándékkul kapod, bárhová mégy”* (Jer 45:5, ÚRK). Isten ígéretei biztosak. Nyugalmunk lehet még az élet legnagyobb nehézségei között is, mert erről biztosítanak Isten ígéretei, amelyeket nekünk adott.

Az Ótestamentumban több szót fordíthatunk úgy, hogy „nyugalom”, a jelentésük viszont némileg eltérő lehet. A nyugalomra használt szót fordíthatjuk megnyugvásnak, csendnek, békének vagy megállásnak. Az Újtestamentumban pedig értelmezhetjük úgy, mint nyugalom, ellazulás, megpihenés. Ezekben a szavakban van valami közös. Mindegyik magában foglalja a belső békét, a nyugalom és kiegyensúlyozottság érzését. Ez ajándék Istentől, amelyet megfáradt gyermekeinek ad, akik hittel fordulnak hozzá.

Káin története mutatja, hogy nincs megnyugvás, amikor az ember fellázad Isten parancsai ellen és inkább a saját döntéseiben bízik. Káin figyelmen kívül hagyta Isten világos útmutatását. Ő az emberi cselekvésben hitt. Saját véleményét az Úr kinyilatkoztatása fölé helyezte. Ábel azonban még a halálban is békét talált, mert az élet Istenébe vetette bizalmát. A mai tanulmányban olvashatunk néhány gyakorlati tanácsot arról, hogyan éljünk a túlhaszolt világban.

Gyakorlati alkalmazás

Az e heti tanulmány legalább három gyakorlati útmutatást nyújt a mindennapi élethez.

- Amikor túl elfoglaltak leszünk ahhoz, hogy megpihenjünk Teremtőnk szerető gondoskodásában, az életünk megtelik stresszel és szorongással. Ez a stressz fizikai betegségekhez és érzelmi lehangoltsághoz vezethet.
- Teremtőnk nyugalomra tervezett minket. Ez több a pusztán fizikai megnyugvásnál, de ugyanolyan fontos. Az elme békességét jelenti, amit akkor tapasztalunk, ha hiszünk Isten szavában, bízunk ígéreteiben és belépünk a szombatnapi pihenés áldásaiba.
- Amennyiben a Teremtőtől elfordulva élünk, csak frusztrációt szül minden próbálkozásunk, hogy belső békét és maradandó örömet találjunk, mint ahogyan Káin története is mutatja. A nyugalom abból fakad, ha bizalmi kapcsolat van közöttünk és aközött, aki létrehozott bennünket. Krisztusban nyugalmat találunk. Az Ő ígéreteiben bizonyosság van, a jelenlétében megszabadulhatunk a szorongásoktól, az aggodalmaktól és a feszültségtől.

PAPUCSOK ÉS VITÁK

Minden olyan furcsának tűnt a 6 éves Danay-nek, amikor az Egyesült Államokba érkezett apjával, anyjával és hat testvérével. A kisfiú nem látott ennyi autót a thaiföldi menekülttáborban, ahol korábban élt a családjával, miután elmenekültek a szülőföldjükről, Myanmarból. Danay strandpapucsban érkezett első nap az iskolába, ezért a tanár azonnal hazaküldte. Még akkor sikerült venniük egy cipőt, így másnap visszamehetett tanulni, de az első tanév a továbbiakban sem volt könnyű. Sok gyerek nem szerette a menekülteket, és Danay egyik bátyja folyton verekedésbe keveredett velük.

Nem sokkal később egy hetednapos adventista férfi összebarátkozott a családdal, ő segített nekik, hogy második osztálytól Danay már egyházi iskolába járhatson. Danay nagyon örült, hogy az új társai barátságosak voltak vele, és végre maga olvashatta a Bibliát. Keresztény szüleitől már korábban is hallott Istentől. Amikor nagyobb lett, különböző bibliaolvasó csoportokhoz csatlakozott. Hite nagy próbája 12 éves korában következett be. Édesapja összeesett a ház előtt. Autóval bevitték a kórházba. Aznap éjjel Danay fogadalmat tett az Úrnak, hogy ha az apja meggyógyul a stroke után, megkeresztelkedik és átadja az életét az Úrnak. Hetek teltek el, és az apa felerősödött. Amikor hazatért a kórházból, Danay teljesítette Istennek tett ígéretét. Megkeresztelkedett. Azóta sem bánta meg, hogy Jézusnak adta a szívét. Sajnos az édesapja öt évvel később meghalt rákbetegségben, amikor a fiú már 17 éves volt. „Mióta megkeresztelkedtem, többet olvasom a Bibliát, többet imádkozom, többet beszélgetek Istennel. Isten mindig figyel rám, ott van mellettem, ez boldogsággal tölt el. Mindig hálásnak érzem magam” - mondja Danay.

Nyughatatlanok és lázadók

Áttekintés

Az e heti tanulmányban megvizsgáljuk a kapcsolatot az emberi természet bűnössége és a belső béke hiánya között. A nyugtalanság alatt az elégedetlen zsörtölődést értjük. Akkor üti fel a fejét, amikor az életben nem úgy alakulnak a körülményeink, ahogy szeretettük volna. Az ember ilyenkor nem hajlandó elfogadni, hogy máshogy alakul az élete, mint ahogyan elképzelte. Nem elégszik meg azzal, amije van, mindig többet akar.

Ezt az elégedetlenséget láthatjuk Izrael népe viselkedésében, amikor lázadni kezdtek a pusztában. Isten a Kánaán felé tartó vándorlásuk alatt mannákat küldött nekik az égből, hogy csillapítsa éhségüket. A nép azonban elégedetlen volt, panaszkodtak Mózesnek, az egyiptomi „húsos fazekak” után áhítoztak (2Móz 16:3). Nyugtalanságukban, lázadásukban vissza akartak térni Egyiptomba. A lázadás nyugtalanságot szül, a nyugtalanság pedig további lázadást.

A nyugtalanság és a lázadás párosa általában a hit hiányából fakad. E heti tanulmányunkban betekintést nyerünk 10 kém tapasztalatába, akik az ígért földjét felderítették. Látták a tejjel és mézzel folyó, gazdag földeket, de nem hitték, hogy Isten le tudná győzni az ellenségeiket, akik elfoglalták a földet. A hitetlenség nyílt lázadássá nőtt. Amikor Isten elmondta nekik lázadásuk következményeit, hanyatt-homlok indultak a csatába - Isten útmutatási ellenére -, aminek borzasztó vereség lett a vége. Ezen a héten gondosan megvizsgáljuk még a hit és a feltételezés közötti különbségeket.

A nyugtalanság és a lázadás elhamarkodott döntésekhez és szörnyű következményekhez vezet. Ugyanezt látjuk Áron és Mirjam történetében, amikor kétségbe vonták Istennek azt a döntését, hogy Mózes nevezte ki vezetőnek. Mózes közbenjárt értük, mert nem akarta, hogy elszenvedjék lázadásuk teljes következményét, Isten pedig meghallgatta az imáit. A közbenjárás hatalmas erővel bír a jó és a gonosz küzdelmében.

Kommentár

Egy érdekes történet szerint egy istenfélő királynak fájt udvara hálátlansága. Nagy lakomát rendezett az alattvalóinak. Amikor helyet foglalt királyi vendégeivel, egy koldus csoszogott be a terembe (előre eltervezett módon), leült az uralkodó asztalához és belakmározott, majd szó nélkül kísétált. A vendégek haragra gerjedtek és engedélyt kértek, hogy elfoghaszák a csavargót és jól megbüntessék a hálátlanságáért. A király így válaszolt: „Ez a koldus csupán egyszer tette meg azt egy földi királlyal, amit közületek mindenki napi háromszor megtesz Istennel. Ültök az asztalnál, amíg meg nem elégedtek. Ezután elsétáltak anélkül, hogy egyáltalán észrevennétek Istent vagy egyetlen szóval is kifejeznétek neki a hálátokat.”

Pontosan ez volt Izrael problémája is. A hálátlanság áll a központi helyen az e heti tanulmányunkban. Amikor elfelejtjük, mit tett Isten értünk a múltban, mit tesz most és mit fog tenni a jövőben, ennek természetes következménye a kapcsolat megszakadása lesz. Egyik kijelentésében Ellen G. White pontosan azt a problémát érinti, hogy megfeledekezünk Isten áldásairól mindennapjainkban.

„Már elfelejtették a keserű szolgálatukat Egyiptomban. Elfelejtették Istennek azt a jóságát és hatalmát, amelyet érettük a rabszolgaságból való kiszabadításukban megmutatott. Elfelejtették, hogy gyermekeik megmenekültek, biztonságban voltak, amikor a pusztító angyal minden elsőszülöttet megölt Egyiptomban. Elfelejtették az isteni hatalom nagyszerű megnyilatkozását a Vörös-tengernél. Elfelejtették azt, hogy mialatt ők biztonságban keltek át a tengeren azon az ösvényen, amelyet Isten nyitott meg számukra, ugyanakkor ellenségük hadseregét a tenger vize elborította és mindenestől maga alá temette. Csak mostani kényelmetlenségeiket és megpróbáltatásaikat látták és érezték. Ahelyett, hogy ezt mondták volna: »Nagy dolgokat cselekedett velünk az Úr, mert rabszolgák voltunk, de nagy nemzetté emelt bennünket«, az út nehéz voltáról beszélgettek, és azt szerették volna tudni, vajon mikor is ér már véget vándorlásuk” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 248. o.).

A hálátlanság lelki éretlenségre utal. Észrevetted már, hogy milyen rövid a kisbabák memóriája? Azonnal meg akarják kapni, ami kell nekik,

nincs túl sok türelmük. Nem emlékeznek arra, hogy a szülők az előző nap is kielégítették minden szükségletüket, és nem tudják, hogy holnap is ezt fogják tenni. A jelenben élnek. Az izraeliták az éretlen gyermekekhez hasonlítottak. Azonnal akartak mindent, és elfelejtették, mit tett értük Isten a múltban.

Miközben a kietlen sivatag forró homokjában vándoroltak, a kanyargó, keskeny hegyi szurdokokon haladtak át és durva, dombos vidékeken keltek keresztül, a kimerült, gondterhelt izraeliták csak az adott szükségleteikre tudtak gondolni. Elfelejtkeztek Isten bőséges áldásairól. Hiányzott belőlük a lelki érettség. A hálátlanság mindig nyugtalansághoz vezet. Az elégedetlenség akkor üti fel a fejét, amikor nem vagyunk hálásak, ennek oka pedig többnyire a hit hiánya. Mivel Mózes feleségül vette Cippórát, aki midianitaként kívülálló volt, Mirjam és Áron elégedetlenkedni kezdett. Nem bíztak Isten vezetésében. Isten mannat adott a sivatagban, de sokan zúgolódni kezdtek és vissza akartak térni Egyiptomba. Nyugtalanná válunk, amikor elveszítjük a célt a szemünk előtt. A zsoltáríró Dávid arra bátorít, hogy „*ne feledjük, mennyi jót tett velünk*” (Zsolt 103:2, ÚRK) az Úr. Ha Isten jóságát mindig észben tartjuk, a szívünkbe béke költözik. A 40 év alatt, amíg az izraeliták a sivatagban vándoroltak, mindennap lehetőségük volt Istent dicsérni, amikor manna hullott az égből.

Manna: az élet kenyérének jelképe

A sivatagban hulló manna hatalmas jele volt Isten folyamatos törődésének. Emlékeztetőül is szolgált, hogy el fog jönni a Messiás, aki az izraeliták lelki éhségét majd csillapítja és igaz megnyugvást ad nekik. A zsidó próféták a kenyér képében az eljövendő Messiás szimbólumát látták, aki az izraeliták minden szükségletét be fogja tölteni. Ézsaiás próféta így szólt: „*Ti szomjazók mind, jöjjetek vízért, még ha nincs is pénzetek! Jöjjetek, vegyetek és egyetek!... Minek adnátok pénzt azért, ami nem kenyér, keresményeteket azért, amivel nem lehet jóllakni? Hallgassatok csak rám, és jó ételt fogtok enni, élvezni fogjátok a kövér salátákat*” (Ézs 55:1-2, ÚRK)! Itt természetesen a kenyér a lelki eledelt jelképezi, amely a lelki szükségleteket elégíti ki. Jézus ezt mondta, miután 5 000 embernek ételt adott Galileában, arra a csodára emlékeztetve, amikor Izrael népe mannat kapott eledelül: „*Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké*” (Jn 6:51, ÚRK). Amikor

a sivatagban manna hullott az égből, hogy kielégítse Isten népének fizikai szükségletét, annak mélyebb üzenete volt. Isten úgy akarta a lelki éhségüket is csillapítani, mint a fizikait. Arra vágyott, hogy testi, lelki nyugalmat adhasson nekik, ők pedig bizzanak ígérétében, hogy gondoskodni fog róluk. Ők azonban nem értékelték a Menny áldásait, így lelkük nyugtalansága Isten elleni lázadáshoz vezetett. Semmibe vették Istennek az életükre vonatkozó terveit.

Az izraeliták vándorlása a sivatagban tipikus történet a hálátlanságról, az elégedetlenségről és a hit hiányáról. A nyugtalanság, a bénító szorongás, a túlzott aggodás gyakran a hit hiányát jelzi. Viszont vannak kivételek. Néha a mélyen gyökerező érzelmi szorongás olyan fizikai vagy mentális betegségből származik, ami miatt orvosi segítségre lehet szükség. Leggyakrabban azonban, mint ahogy Izrael esetében is történt, a hit hiánya az, ami nyugtalansághoz és szorongáshoz vezet.

A tíz kém: nyugtalanság és feltételezések

Ez a két szó bizonyosan illik azokra a kémekre, akiket Mózes kiküldött, hogy felderítsék Kánaán földjét. Alaposnak kellett lenniük vizsgálódásuk során. Az ellenséges hadseregről a lehető legtöbbet meg kellett tudniuk. Egy jó beszámoló bátor hódításra ösztönözte volna a népet. A kémek körültekintően követték Mózes utasításait, hűségesen végezték a feladatukat. 40 napig kémltek a földet, majd hazatértek és ragyogó beszámolót tartottak. Izgatottan mesélték, hogy a föld, amit láttak, gazdag és bőven termő. Ezután azonban félelemmel beszéltek arról, hogy sejtéseik szerint óriások laknak ott, akiknek az erődítményei bevehetetlenek és az ellenséges hadsereg hatalmas. Nyugtalanná váltak, nem hittek Istenben, hogy képes győzelemre vezetni őket. Csalódottságukban és dühükben megkövezéssel fenyegették a két kémeket, Kálebet és Józsuét, akik jó esélyt láttak a győzelemre. Végül harcba indultak egy elhamarkodott döntés után, Isten figyelmeztetése ellenére, és szörnyű vereséget szenvedtek.

Ha Istenben bíznak, a hit győzelemre vezethette volna őket. Ehelyett azonban feltételezéseknek hittek az izraeliták, a saját képességeiben bíztak. Úgy gondolták, hogy végre tudják hajtani a feladatot, de megsemmisítő vereséget szenvedtek. A hit Istenben bízik, szaván fogja Őt, így halad a győzelem felé. A feltételezések emberi megérzéseken alapul-

nak, emberi érzésekkel és döntésekkel cserélik fel a hitet, majd vereséghez vezetnek.

Mózes és a közbenjárás

Ezen a héten az egyik lehangsúlyosabb üzenet Mózes közbenjárása a népéért. Izrael lázadásai ellenére sem hagyta el őket Mózes. Közbenjárt értük, mindaddig, amíg meg nem bizonyosodott arról, hogy Isten megkíméli népét és végül majd beviszi őket az ígéret földjére. Krisztusnak egy előképe volt Mózes. Jézus kiszabadít minket a világ egyiptomi rabságából és elvezet az ígéret földjére. Sosem hagy el. Nem fog csak azért cserbenhagyni, mert mi cserbenhagytuk Őt. Ezen a napon is közbenjárt értünk, mindig gondol ránk. A szíven viseli a sorsunkat. Mennyei Közbenjárónk hazavisz bennünket, hogy örökké vele élhessünk - ha engedjük neki.

Gyakorlati alkalmazás

Ellen G. White a dolgok mélyére látva feltárja az elégedetlenség és a hálátlanság kiváltó okát: „Jól tesszük-e, ha ennyire átadjuk magunkat a hitetlenségnek? Tulajdonképpen miért is lennénk hálátlanak és bizalmatlanok Isten iránt? Jézus Krisztus a mi barátunk, és az egész menny érdekelt a jólétünkben. Aggodalmaskodásunk és félelmünk a jövőtől megszomorítja Isten Szentlelkét. Nem szabad átadni magunkat olyan aggodalomnak, amely csak nyugtalanít, rág és lázít bennünket, és nem segít próbatételeink elhordozásában. Semmi helyet nem szabad adni szívünkben az Istennel szembeni bizalmatlanságnak, amely leköti időnk java részét a jövő szükségleteinek biztosításával, mintha boldogságunkat csak ezekben a földi dolgokban találnánk. Isten akarata nem az, hogy népét a földi gondok terheljék le” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 249. o.). Péter apostol erre hív bennünket: „Minden gondotokat óréá vessétek, mert neki gondja van rátok” (1Pt 5:7, ÚRK).

Hogyan tanulhatunk meg igazán bízni Istenben és ígéreteiben, és ezek alapján hitből cselekedni?

Beszélgünk egymásnak azokról a tapasztalatainkról, amikor így tettünk: Isten ígéretei alapján cselekedtünk!

A MISSZIÓISKOLA HATÁSA

Milyen hatással lehet a misszióiskola egy-egy családra? Shima (a név navajo nyelven azt jelenti, hogy „anya”) körülbelül 40 évvel ezelőtt hallott először a Holbrook Adventista Indián Iskoláról. Egy idős barátjuk dicsérte ezt az intézményt, amely Arizona államban, a Navajo Rezervátum területén működik. „Az iskola kiváló oktatást biztosít a navajo gyerekeknek” - mondta. Shima a hét gyermeke közül ötöt ebbe az iskolába íratott be. Legidősebb fia fémmegmunkálást tanult és lakatosként dolgozik. A második legidősebb lány ápolónőnek tanult és szakmájában dolgozik a Navajo Rezervátumban. Shima a két legkisebb gyermekét már nem küldte a Holbrook iskolába az egyik lánya problémája miatt, akinek végül távoznia kellett onnan. Máshol fejezte be a tanulmányait, tanárnő lett, ma is tanít. Csatlakozott ő is az Adventista Egyházhoz. Valószínűleg felnőtt korára már megbocsátott az iskola vezetésének, mert mindhárom gyermekét a Holbrook iskolába íratta be. Ők is már felnőttek, szintén tanárok lettek.

Shimának az a két gyermeke is adventista lett, akik nem a Holbrook iskolába jártak, hiszen az adventista befolyás így is kiterjedt az egész családra. Milyen hatást gyakorolhat egy misszióiskola egy-egy családra? A Holbrook Hetednap Adventista Indián Iskolának mindenestre komoly hatása volt Shima családjára, mint ahogyan sok más fiatal életére a Navajo Rezervátumban, sőt azon túl is.

A nyugtalanság gyökere

Áttekintés

Egy lelkész mesélt egy történetet arról, amikor ellátogatott egy amerikai indián erdőhöz New York állam északnyugati részén. Az erdő eldugott helyen állt és meglepően jó állapotban volt. Évszázadokon át laktak arra felé indiánok. Az erdőt minden évben turisták ezrei látogatják. A lelkész megkérdezte az idegenvezetőt, hogy volt-e olyan látogató, aki indián nyílhegyet talált. Az idegenvezető mosolyogva válaszolt: „Igen, az erdő kapuja előtt, pont ott, ahol most ön áll.” A lelkész elgondolkozott, hogyan történhetett ez. Rengeteg ember sétált át azon a helyen mindennap. Akkor miért nem talált más is indián nyílhegyet? Az idegenvezető elmagyarázta, hogy a nyílhegyek a föld alatt voltak. A legideálisabb időpont a megtalálásukra rögtön a tél után, a tavaszi olvadás során lehet. Mindig ott voltak, de csak a megfelelő körülmények között tűntek elő.

Az e heti tanulmány címe: „A nyugtalanság gyökere”. Ennek kapcsán olyan tulajdonságokról fogunk beszélni, amelyek gyakran a felszín alatt maradnak és csak néha mutatkoznak meg. A büszkeség, az önzőség, a helytelen ambíciók és a képmutatás olyan tulajdonságok, amelyek túl gyakran jellemzik a keresztények életét, sőt hatással vannak a bizonyoságtevésekre is. Pál apostol felszólít: figyeljünk arra, *„hogy senki se hajoljon el Isten kegyelmétől, hogy a keserűségnek a gyökere felnövekedve kárt ne okozzon, és sokakat meg ne fertőzzön”* (Zsid 12:15, ÚRK). A gonoszság gyökere mindannyiunk szívében jelen van. Ha nem foglalkozunk vele, hajtást növeszt, amely gonosz gyümölcsöket fog teremni. Ezen a héten megvizsgáljuk a gonoszság gyökereit, megtanuljuk, hogyan ismerhetjük fel őket, majd megnézzük azt is, hogyan távolíthatjuk el ezeket Isten kegyelméből.

Kommentár

Könnyen összezavarodhatunk, ha csak futólag olvassuk Jézus kijelentéseit Mt 10:34-39 verseiben. Jézus a béke Fejedelme, miért mondta mégis

azt, hogy nem békességet hozni jött, hanem kardot (Mt 10:34)? Miért mondta, hogy „*az embernek ellensége lesz a háza népe*” (Mt 10:36, ÚRK) vagy „*aki jobban szereti apját vagy anyját, az nem méltó hozzám*” (Mt 10:37, ÚRK)? Több fontos dolgról van itt szó. Jézus azt akarta, hogy a követői megtanulják, mi a tanítványság ára. Amikor valaki elfogadja Krisztust és elhatározza, hogy követi Őt, az ördög haragja gerjed. Nem lephet meg bennünket az evangéliummal szembeni ellenállás. Hadat üzentünk Sátánnak, a pokol seregével kell megküzdenünk. Jézus ezekben a versekben azt emeli ki, hogy akkor találunk igazi békét e háború közepette, ha Őt követjük. Hűségről és elköteleződésről beszél. Felszólít, hogy tiszteljük a családukat, de neki még nagyobb hűséggel tartozunk. A béke akkor fogja eltölteni a szívünket, ha Krisztust tesszük az első helyre az életünkben és bizonyosak vagyunk jelenlétében.

Krisztus leereszkedése

Pál apostol írta le a legrészletesebben azt, ahogyan Krisztus leereszkedett hozzánk, emberekhez. Néhány teológus ezt „Isten szeretetzuhatagának” nevezi. Fil 2:5-7 verseiben Pál így ír: „*Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult*” (ÚRK). Figyeljük meg a két kifejezés közötti kontrasztot: Isten formája és szolgai forma. A görög szó a „formára” a *morphé*, amely fordítható úgy, hogy „valaminek a lényére” vagy „természetére”. Jézus természetében egyenlő az Atyával, ugyanúgy örökké létező, ezt azonban „*nem tekintette zsákmánynak*”. Szó szerint „megüresítette” önmagát azoktól a kiváltságoktól és előjogoktól, amelyek Istennel való egyenlőségéből származnak és emberré lett, de nem is csupán emberré, hanem a legalacsonyabb rangú emberré, szolgává lett. Nem egyszerű szolga lett, hanem alázatos, engedelmes szolgaként élt. Alázatos, engedelmes szolgai élete végén keresztalált halt, ami a legszörnyűbb halál. Jézus, az örökkévaló Úr, a mindenható Teremtő, akit minden lény szolgált, mindenkinek a szolgájává lett. Az élete tökéletesen mutatja, hogy az önfeláldozó szolgálattal teljes élet a nyugalom és a maradandó öröm élete.

Krisztus szeretetteljes, önfeláldozó szolgálata éles ellentétben áll a két testvér történetével Lk 12:13-15 verseiben. Az önző fiatal emberek azon vitakoztak, hogy ki kapja meg az apai örökséget. Az egyik megkérte

Jézust, hogy közvetítse akarátát a másik felé, Ő azonban ezt elutasította. Világosan rámutatott, hogy az igazi béke és öröm az adakozásból fakad, nem a kapzsiságból. Akkor leszünk igazán boldogok, ha másokat boldoggá tehetünk, nem akkor, ha úgy manipuláljuk a körülöttünk lévőket, hogy boldoggá tegyenek minket.

Becsvágy/büszkeség és a krisztusi lelkület

Az utolsó vacsora során, ami a föld egyik legünnepélyesebb eseménye volt, a tanítványok azon vitatkoztak, hogy ki lesz közülük a legnagyobb a mennyben. Krisztus elárultatásának és megpróbáltatásának előestéjén még mindig azt gondolták, hogy megalapítja földi királyságát, és az új birodalomban mind a fő helyet akarták maguknak. Nem ez volt az első alkalom, hogy ezen vitatkoztak. Mt 20:20-28 verseiben olvashatunk egy történetet, amely rámutat a kereszténység lényegére. Világosan leírja, mit jelent Krisztus követőjének lenni.

Először nézzük meg a történet hátterét! Jézus utoljára haladt Jeruzsálem felé. El akarta magyarázni a tanítványoknak, hogy nemsokára megtagadják, kihallgatják, hamisan vádolják és keresztre feszítik, azonban ők nem hittek neki. Másként gondoltak a Messiásra, és ez gátolta őket abban, hogy megértsék küldetésének valódi lényegét. A fejükben kavargó, a földi nagyságról szőtt gondolatok szűrőjén át hallgatták Jézus szavait. Az új királyságban betöltendő kiemelkedő szerepükről és a földi hatalomról alkotott elképzeléseik képezték az alapját annak, ami Jakab és János anyjának a kérésében is megfogalmazódott Mt 20:20-21 verseiben: *„Mondd, hogy az én két fiam közül az egyik jobb kezed, a másik bal kezed felől üljön a te országodban”* (Mt 20:21, ÚRK). Péter mellett Jakab és János állt a legközelebb Jézushoz, a legszűkebb köréhez tartoztak. Ő maga mondta nekik ezt nem sokkal korábban: *„Bizony mondom nektek, hogy ti, akik követtek engem, a megújult világban, amikor az Emberfia beül dicsőségének trónszékébe, ti is tizenkét trónszékbe ültök, és ítéletet tartotok Izrael tizenkét törzse felett”* (Mt 19:28, RÚF).

Vajon nem volt logikus, hogy Jakab és János úgy hitte, ha Jézus megalapítja az országát Jeruzsálemben, leginkább ők érdemlik meg a trónja melletti helyeket? Ők voltak hozzá a legközelebb egész földi szolgálata alatt. A bizalmasai voltak, a legközelebbi követői. Úgy gondolták, hogy valóban megérdemelnék a megtisztelő és előjogokkal járó pozíciót.

A többi tanítvány nyilván szomorúan nézte, amint Jakab és János megpróbálta bekönyökölni magát a királyság első helyére. Jézus válasza örökkévaló igazságról szól, a hiteles kereszténység lényegét ragadja meg. A tanítványokat magához hívta, majd így szólt hozzájuk: *„Tudjátok, hogy a népek fejedelmei uralkodnak rajtuk, és a nagyok hatalmaskodnak rajtuk. De közöttetek ne így legyen: hanem aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok, és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok. Mint ahogy az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért”* (Mt 20:25-28, ÚRK).

Ennek a világnak az alapja a kapzsiság, Krisztus országáé pedig az adakozás. A világ alapja az önreklámozás, míg Krisztus királyságáé az önfeláldozás. A világ alapja az öncélúság, Krisztusé pedig a másokkal való törődés. Jézus tudta, hogy mi megy végbe a tanítványok fejében, és a keresztény élet lényegét fogalmazta meg. Elismerte, hogy a világban tényleg azé a hatalom, aki másokon uralkodik. Az ilyen ember parancsaira mások ugranak, hogy engedelmeskedjenek neki. Akár egy szóval rendelkezhet, és a legkisebb óhaját is teljesítik. A világban a római uralkodók királyi jogokat élveztek, kíséretük volt, keleti nagyurak rabszolgákat tartottak, gazdag kereskedőknek szolgái, a földesuraknak birtokaik voltak. A világ nagyra tartja őket, de Krisztus kijelentése szerint a nagyságot csak a szolgálat mutathatja meg. Nem akkor lesz valaki nagyobb másoknál, ha uralja őket és parancsokat oszthat. Az tesz naggyá, ha másokért cselekszünk. Ez a kereszténység forradalma, a világ irányelveinek teljes ellentéte. Egészen új értékrendet kaptunk.

„A világ országaiban a társadalmi rang önfelmagasztalást jelent. A népről azt tartották, hogy csak az uralkodó osztályok jólétéért létezik. Befolyás, gazdagság, műveltség megannyi eszközt jelentettek a tömegek kezben tartására a vezetők érdekében. A felsőbb osztályok gondolkodtak, döntöttek, birtokoltak és uralkodtak, az alsóbbak pedig engedelmeskedtek és szolgáltak. A vallás – csakúgy, mint az összes többi dolog, a hatalom ügye volt. A néptől elvárták, hogy úgy higgyenek, éljenek, ahogyan feljebbvalóik diktálják. Az ember emberi jogát, hogy maga gondolkodjon és cselekedjen, egyáltalán nem ismerték el.

Krisztus más elvekre alapozta országát. Az embereket nem hatalomra, hanem szolgálatra hívta, az erősöket, hogy hordozzák a gyöngék fogya-

tékosságait. Az erő, a rang, a tehetség, a műveltség mind nagyobb köte-
lezettséget rótt birtoklójára embertársainak szolgálatában” (Ellen G.
White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 461-462. o.).

Gyakorlati alkalmazás

Amikor Jézus életét szemléljük, az életünk átalakul. Ahhoz válunk hasonlónvá, akit a legjobban csodálunk. Hozzá kezdünk hasonulni, amint figyeljük szavában a dicsőségét, kegyelmét, együttérzését és jóságát. Önfeláldozó élete arra készítet bennünket, hogy mások igényeire figyeljünk a sajátunk helyett. „Az önmagával eltelt ember nagyon kicsi csomag.” Hogy elmélyítsük a héten tanultakat, néhány gyakorlati tanácsot is összegyűjtöttünk:

- Találj egy csendes helyet, ahol egyedül lehetsz, és kérd Istent, hogy mutasson rá egy ismerősöd konkrét szükségletére!
- Amikor a Szentlélek készítésére megkapod a választ, kérdezd meg Istentől, hogyan töltheted be ezt a szükségletet. Talán egyszerűen, például meghívhatod egy magányos, idős szomszédodat vacsorára, vigyázhatsz egy egyedülálló anya gyermekére, vigasztalhatsz valakit, aki a rákkal küzd, bátoríthatsz egy fiatal vagy taníthatsz egy gyereket.
- Hozd meg a jó döntést, hogy áldozni fogsz az időből valakire a környezetben! Miközben áldására vagy másoknak, te is határtalan áldást fogsz kapni.

A REJTÉLYES BIBLIA

Andrew McChesney, Adventista Misszió

A Covid-19 járvány miatti lezárások erősen hatottak Sandile Khumalora is Dél-Afrika legnagyobb városában, Johannesburgban. Az egész országot érintő korlátozások világviszonylatban a legszigorúbbak közé tartoztak. Ennek következtében az 5,5 milliós városban Sandile lelkész mindhárom gyülekezete bezárt. A szigorú szabályok miatt többek között lezárták a parkokat, tilos volt még a kutyasétáltatás is.

Sandile online tartotta meg igehirdetéseit. Időnként bátorító üzeneteket kapott az emberektől, akiket megérintett a prédikációja. Ő azonban ennél többre vágyott. Azért imádkozott, hogy Isten küldjön hozzá valakit, akinek arra van szüksége, hogy a járvány idején ismerje meg Jézust. Egyik nap Sandile üzenetet kapott egy ismeretlentől, aki Hiltonként mutatkozott be. Egy képet küldött neki a Bibliáról, amit a taxi hátsó ülésén talált, miközben munkába tartott. „Megtaláltam a taxiban a Bibliáját, benne volt a neve és az elérhetősége.” Sandile döbbenten nézte a fotót. Bár volt több Bibliája, de ez a bordó bőrkötésű, vadonatújnak tűnő, drága Biblia biztosan nem az övé volt, ráadásul ő évek óta nem utazott taxival. Megkérdezte a családtagjait is, és ők is megerősítették, hogy ilyen Bibliája sosem volt. Hiltont nem tántorította el, hogy Sandile nem ismerte fel a Bibliát, mert különösen érdekelte a könyv tartalma. Azelőtt még nem olvasta, és lelkesen bele is kezdett a tanulmányozásába. Sandile abban a pillanatban tudta, hogy Isten meghallgatta az imáját és küldött hozzá valakit, akinek épp a járvány idején volt szüksége Jézusra. „Dicsőítem Istent ezért a különös lehetőségért, amit még mindig nem tudok felfogni. Remélem, a beszélgetéseink elvezetik oda Hiltont, hogy elfogadja Jézus Krisztust személyes Megváltójának.”

A nyugalom ára

Áttekintés

Az e heti tanulmányban Dávid életének egyik legszomorúbb részébe nyerünk betekintést. Izrael királya kihasználva Istentől kapott hatalmát, bűnre csábította egyik katonája feleségét. Uriás Dávid seregében szolgált, a királyáért harcolt, ő azonban kihasználta távollétét.

Amikor Betsabé teherbe esett Dávid kéjes vágyai következtében, a király megpróbálta fedezni a bűnét. Visszahívta Uriást a csatából, hogy a feleségével időzhessen. Uriás azonban jelleme kiválóságát mutatva megtagadta, hogy belépjen a házába, miközben a sereg az ellenséggel harcolt.

Mivel az első terve nem működött, Dávid utasította Joábot, hadserege vezérét, hogy állítsa Uriást a csapat elejére, mert a biztos halálba akarta küldeni őt. Dávid vágyakozó tekintete kéjes tethöz vezetett, ami után a király egy ártatlan ember megölését is megszervezte. A gonosz kísértései a leggyengébb pontunkon támadnak. Ha valakinek a jellemében található sebezhető pont, a gonosz azt kihasználja, hogy bűnre csábítsa.

Dávid a bűnét egy példázat útján ismerte fel, amelyet Nátán mondott neki. A király megtörtén fájdalmas bűnbánatot tartott. Megbánása mély, őszinte és szívből jövő volt. Az 51. zsoltár az ő esedező könyörgése a megbocsátásért, ami megváltozott szívre utal. Isten válaszolt Dávid imájára. A király megbocsátást nyert, azonban nem kerülhette el a bűnnek tragikus következményeit. Élete során többszörösen is szenvedett cselekedete miatt. Mint Isten bűnbocsánatot nyert gyermeke megkaphatta a Menny békéjét, de bűnének kínját így is megtapasztalta.

Kommentár

Amikor Dávidnak a Betsabéval elkövetett tiltott, házasságtörő tettéről olvasunk, egy kérdés azonnal felbukkanhat a fejünkben: Miért került egy ilyen mocskos történet a Bibliába? Miért kell tudnunk Dávid magán-

életének a részleteit? Miért nem csak annyi van leírva, hogy vétkezett, bocsánatot nyert és vége is a történetnek? Fedezzük fel együtt, mit szeretne Isten tanítani nekünk ezen a történeten keresztül!

Legalább négy igen fontos üzenetet találhatunk itt. 2Sám 11:1 sokatmondó vers, ami néhány rövid szóval rámutat Dávid egy jellemhibájára. Tavasz volt, Izrael pedig harcban állt az ellenségeivel. A királyok maguk vezették csatába a hadseregüket, Dávid viszont csak Joábot, a hadvezérét küldte el. A versből megtudjuk, hogy „*Dávid azonban Jeruzsálemben maradt*”. A bátor királyok a seregeikkel együtt harcoltak. Lelkesítették megfáradt, megviselt katonáikat, hogy tovább harcoljanak. Dávid azonban úgy döntött, hogy a palotájában marad, élvezi királyságának örömeit, miközben az emberei szenvedtek és elestek a harcban. Dávid bűnbeesésének első tanulságát itt találjuk. Amikor nem teszed azt, ami a kötelességed, amikor elmerülsz az élvezetekben ahelyett, hogy azt cselekednéd, ami helyes, akkor Sátán csábító kísértéseinek célpontjává válsz.

A második tanulság szorosan követi az elsőt. Sátán támadásai akkor jönnek, amikor a legkevésbé számítunk rájuk. Dávid nem gondolta, hogy amikor azon az estén kísétál a palota tetejére, rabul ejti egy másik férfi feleségének a szépsége. Egy angol bibliafordításban így olvashatjuk Péld 4:23 versét: „*Mindennél jobban őrizd a szívedet, mert az határozza meg az életed menetét.*” Salamon írta ezeket a sorokat, aki Dávid második fia volt Betsabétól. Felőttként biztosan tudomást szerzett apja bűnéről. Amikor nem vigyázunk, Sátán támadni fog. Ezért mondta Jézus a tanítványainak: „*Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlén*” (Mk 14:38, ÚRK). Pontosan ez volt Dávid problémája. Egy óvatlan pillanatban a test gyengesége bűnbe vezette, ami élete további menetét megváltoztatta.

A bűnös gondolatok bűnös tettekhez vezetnek

A bűn fejben kezdődik. Dávid kéjes pillantása után jött a következő lépés, a kéjes fantázia. Sátán területére merészkedett a király, amikor gondolatait tettek követték és elküldte szolgálait, hogy magához hívassa Betsabét. Arra készítették az ösztönei, amelyeket már nem a Szentlélek uralt, hogy bűnös cselekedettel kielégítse vágyait. Ez elvezet a harmadik tanulsághoz. Habár Dávid is megpróbálta eltussolni házasságtörő kapcsolatát Betsabéval, a bűnt nem lehet sokáig takargatni. Ez a történet is

bizonyítja Mózes szavainak igazságát, amelyeket évszázadokkal korábban intézett az izraelitákhoz: „*De ha nem így cselekszettek, íme, vétkeztek az ÚR ellen. És tudjátok meg, hogy vétkeitek büntetése utolér titeket*” (4Móz 32:23, ÚRK)! A sötétség leple alatt elkövetett bűnök egy nap vakító világosságban fognak előkerülni. „*Nincsen olyan teremtmény, amely rejtve volna előtte, sőt mindenki meztelen és fedetlen az ő szeme előtt. Neki kell majd számot adnunk*” (Zsid 4:13, ÚRK).

Dávid bűne nem maradt sokáig titokban. Betsabé teherbe esett. Uriás meghalt. Nátán próféta ezután szembesítette Dávidot tettei súlyosságával. A sötétben elkövetett bűnökre egyszer napfény derül. Mózes szavai újra és újra visszhangoznak az évszázadok során: „*Tudjátok meg, hogy utolér benneteket vétkeitek büntetése*” (4Móz 32:23, RÚF). A negyedik tanulság, amelyet felfedezhetünk a történet első részében, hogy habár Dávid sírt, megbánta bűnét, elítélte gonosz tettét és Isten meg is bocsátott neki, a következmények nem maradhattak el.

A bűn, mint a rákbetegség mindent elpusztít, ami a közelébe kerül

„Edwin Cooper híres volt egész Amerikában, azonban igazi nevét szinte senki nem ismeri. A szülei cirkuszi bohócok voltak, és Cooper is már kilencéves korában közönség előtt szerepelt. A Barnum és Bailey Cirkusz nehézségei után az 1950-es években szerepet kapott a *Bozo, a bohóc* televíziós műsorban. Fiatalokat és időseket egyaránt szórakoztatótt, de Coopernek minden héten volt egy üzenete a »pajtijai és társai« számára: *Járjatok rákszűrésre!* Coopert viszont annyira lefoglalta a munkája, hogy nem követte a saját tanácsát. Mire felfedezték nála a rákot, már túl késő volt. Edwin Cooper 41 évesen meghalt egy olyan betegségben, amire ő figyelmeztetett mindenkit. A bűn halálosabb a legagresszívabb rosszindulatú daganatnál is. Mindent elpusztít, ami a közelébe kerül. Ádám és Éva bukásától kezdve az Édenben egészen mostanáig láthatjuk, hogy nemcsak foglyul ejt, hanem meg is öl. Sátán minden tettének ez a lényege. Jézus ezt mondta: „*A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson: én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek* (Jn 10:10, ÚRK)” (Reading Eagle, 1961. július 5.).

Dávid bűnének halálos következményei

Dávid bűnének következményei egész életében, sőt az utódai életében is megmutatkoztak. A gyermek, akit Betsabé a házasságtörésük után szült,

megbetegedett és meghalt. Fia, Amnón, megerőszakolta saját féltestvérét, Támárt. Két évvel később Absolon, Támár testvére féktelen dühében megölette Amnónt. Dávid élete tele volt gyásszal, szenvedéssel és csalódással. Dávid kedvence volt Absolon, a harmadik fiú, akinek az anyja Maáká volt. Jóképű, társaságkedvelő, kalandvágyó és megnyerő férfi volt, egész Izrael kedvelte. Végül, miután fellázadt Dávid ellen, meghalt a csatában, és ettől szinte megszakadt a király szíve. A bűn gyötörte egész életében, mint a rák. Habár Isten megbocsátott neki, a bűneinek a következményei súlyosan neheztedek rá. Az egyik legnagyobb tanulság ebből a történetből, hogy a bűn tragikus következményekkel jár. Ennek ellenére Isten mindig kész megbocsátani és újraépitni az életünket.

Vizsgáljuk meg Dávid bocsánatért való könyörgését az 51. zsoltárban!

A Biblia egyik legmegindítóbb imája Zsoltárok 51. fejezetében található, ez Dávid szívből jövő könyörgése a megbocsátásért a Betsabé ellen elkövetett bűne után. Ahogyan olvassuk az imádságot, azonnal szíven üt a zsoltáros bűnbánatának őszintesége. Fájdalmasan valódi a megbánása. Nem keres kifogást bűnére. Kegyelemért, megbocsátásért és gyógyulásért könyörög Istenhez. Figyeljük meg, milyen kérések hangzanak el imájában! Ezek a kérések tökéletesen bemutatják Dávid szándékait. Így imádkozik: „*Könyörülj rajtam... töröld el hütlenségemet*” (Zsolt 51:3, ÚRK). „*Mosd le rólam bűnömet... tisztíts meg*” (Zsolt 51:4, ÚRK). „*Tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van*” (Zsolt 51:5, ÚRK). „*Tisztíts meg*”, „*moss meg*” (Zsolt 51:9, ÚRK). „*Engedd, hogy vidámságot és örömet halljak*” (Zsolt 51:10, ÚRK). „*Tiszta szívet teremts bennem, Istenem*” (Zsolt 51:12, ÚRK). „*Ne vess el orcád elől*” (Zsolt 51:13, ÚRK). „*Vidámíts meg újra szabadításoddal*” (Zsolt 51:14). Dávid imáját olvasva szinte halljuk szívből jövő könyörgését. Megériint lelkünket őszinte bűnbánata. A csodálatosan jó hír az, hogy Isten nem veti meg a „*töredelmes és megtört szívet*” (Zsolt 51:19). Ellen White ezt írja: „Oly bűnös, tehetetlen és alárendelt állapotban, amilyenben éppen most vagyunk, jöjjünk Jézushoz! Mint tehetetlen, bűnös emberek jelenhetünk meg előtte, és bűnbánóan lábaihoz borulhatunk. Szeretetének karjaival átölel, sebeinket bekötözi és minden tisztátalanságunktól megtisztít” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 52. o.). Dávid tapasztalta Isten megbocsátásának tisztító erejét. Istennel való kapcsolata helyreállt. Lelke megújult. Újból Istent kezdte szolgálni, aki szerette, megbocsátott neki, megtisztította és átformálta őt.

HÁLA ÉS DICSŐSÉG ISTENNEK AZ ÉLETÉRT!

Andrew McChesney, Adventista Misszió

A 15 éves Giselle nem érezte jól magát, amikor reggel felébredt. Mint mindig, akkor is imádkozott felkelés előtt. „Drága Istenem, köszönök mindent, amit tettél értem, különösen az életemet!” - mondta. Giselle mindennap megköszöni az életét. 12 éves korában menekült el Ruandából a szüleivel, majd az Egyesült Államokban telepedtek le. A szülőföldjén rettenetesen nehéz életük volt, gyakran éheztek. A Georgia állambeli kis otthonukban lassan lebotorkált a lépcsőn. Nagyon gyengének érezte magát. Szólt az édesanyjának, hogy rosszul van, mire ő visszaküldte az ágyba, de Giselle nem ért el a szobájáig. Összeesett, nem lélegzett. Hoztak gyorsan egy ventilátort. A hűvös levegő hatására magához tért. Giselle később megtudta egy orvostól, hogy azért esett össze, mert nem táplálkozott rendszeresen. Az ájulását követő estén Giselle - szokása szerint - hálát adott. „Drága Istenem! Köszönöm neked a mai napot, mindazt, amit tettél értünk, különösen azt, hogy élek!”

A 13. szombati adományok egy részéből olyan menekült gyermekek iskoláztatását fogják fedezni, mint Giselle. A segítségünkkel ezek a gyerekek az Észak-amerikai Divízió adventista iskoláiban fognak tanulni.

„Jöjjetek énhozzám...”

Áttekintés

Éreztük már valaha, hogy a terhek, amelyeket cipelünk, túl nehezek? Éreztük már, hogy a stressztűrő képességünk elérte a határát, már nem tudunk többet elviselni? Az e heti tanulmányunk gyakorlati segítséget nyújt, amikor a kritikus ponthoz érkezünk. Akár iszonyúan nehezek a terheink, akár viszonylag könnyűek, Jézus hív, hogy menjünk hozzá és nála találjunk enyhülést.

A tanulmányunk fő igei szakasza ezen a héten Mt 11:28-30: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és lelketek nyugalmat talál. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű” (Mt 11:28-30, ÚRK). Észrevettük Jézus Krisztus három egyértelmű parancsát? Először azt mondja: „Jöjjetek énhozzám!” Ő a békesség forrása. Ő az erőnk kútfeje. Csak Ő emelheti le vállunkról a terheket. Valóban Ő az egyetlen, aki igazán könnyíthet a nyomasztó stresszen, amit időnként tapasztalunk. A második parancs így hangzik: „Vegyétek magatokra az én igámat!” Az igába fogott ökrök együtt végzik a munkát. Amikor Krisztussal szolgálunk másokért, a terheink könnyebbek lesznek. Az e heti tanulmányban mélyebben megvizsgáljuk azt, mit jelent „egy igában” lenni Krisztussal. A harmadik parancs így szól: „Tanuljátok meg tőlem!” Jézus az egész világ terheit hordozta, mégis isteni békesség légkörében élt. Nem égett ki a kihívások miatt, amelyekkel szembe kellett néznie. Az e heti tanulmányban részletesen megvizsgáljuk ezt a szakaszt. Kiemeljük: Jézus arra vágyik, hogy megnyugodjunk benne, szívünk, elménk megbékéljen.

Kommentár

Hallottam egy történetet egy idős gazdáról, aki keskeny, poros úton baktatott a határban, egy zsák krumplit cipelve a hátán. A válla meggörnyedt,

lassan, tétován lépdelt. Forró nyári nap volt, izzadság patakzott az öregember homlokán. Kissé felderült az arca, amikor egy szomszédja közeledett lovaskocsin és megkérdezte tőle, hogy elvigye-e. A bácsi örömmel kapaszkodott fel a szekerre. Útközben a kocsis észrevette, hogy a földijének még mindig ott a zsák krumpli a hátán. Odafordult hozzá és így biztatta a gazdát: „Barátom, pihenj meg! Tedd le azt a zsákot!” „Nagy jót teszel velem már azzal is, hogy elviszel. Az a legkevesebb, hogy a saját terhemet én viszem” – válaszolt a rege szerint az öreg. Ez nyilván kitalált történet, de jól illusztrálja a tanulmányunk lényegét. Lehetséges, hogy bár Jézushoz jövünk, mégis tovább cipeljük nehéz terheinket. Megváltónk vágyik rá, hogy megszabadítson bennünket az ezekkel járó stressztől. Ő kész vinni a terheinket. Most nézzük meg, hogyan szabadulhatunk meg a terhektől, amelyek gyakran kiölik belőlünk az örömet!

Jöjj Jézushoz!

Jézus hív, hogy térjünk hozzá. Gyakorlati értelemben mit jelent ez? Ha odamegyünk valakihez, az akaratilag döntés. Tehát ha Jézushoz megyünk, az személyes döntést feltételez. Ő mindnyájunknak megadta a választás szabadságát. Semmire nem kényszerít. Szelíden hív bennünket. Lelke által sugallja, hogy jöjjünk hozzá. Az engedelmesség azonban már a mi választásunk. Hozzá térni azt jelenti, hogy belé vetjük a bizalmunkat, mert Ő képes levenni a terheket a vállunkról. Hisszük, hogy Ő nagyobb a bajainknál, a nehézségeinknél, hatalmasabb a kihívásoknál, ezért hozzá fordulunk. Ellen G. White így bátorít: „»Jöjjetek éhhozám« (Mt 11:28) – szól hívása. Bármilyen legyen is aggodalmatok, megpróbáltatásotok, tájrátkok ügyeteket az Úr elé. Lelketeket megerősíti, hogy mindezt el tudjátok viselni. Megnyílik az út, hogy kitéphessétek magatokat szorultságotokból, nehézségeitekből. Minél gyöngébbnek és gyámoltalanabbnak érzitek magatokat, annál erősebbekké váltok az Ő ereje által. Minél nehezebb a teher, annál áldottabb a nyugalom, miután a terhek hordozójára vetted az” (Jézus élete. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 272. o.).

Jézussal egy igában

Amikor Jézushoz jövünk, meghív minket, hogy vegyük fel az Ő igáját. Ezek a szavak, amelyek az 1. századi hallgatónak egyértelműek voltak, a mi fülünknek talán már idegenül hangzanak. William Barclay Mt 11:28-30 verseihez fűzött kommentárjában így magyarázza Jézusnak az ígára vonatkozó szavait: „Jézus arra hív, hogy vegyük a vállunkra az Ő igáját.

A zsidók az iga kifejezést »engedelmeskedni valakinek« értelemben használták. Beszéltek a törvény igájáról, a parancsolatok igájáról, a birodalom igájáról, Isten igájáról.” Felvenni Krisztus igáját azt jelenti, hogy alávetjük magunkat az Ő akaratának. Amikor az igát az ökör nyakára tették, az állat onnantól kezdve a gazdája irányítására hagyatkozhatott.

Barclay szerint Krisztus szavainak ennél is mélyebb a jelentése: „Lehetséges, hogy Jézus hívó szavai még ennél is bensőségesebb jelentést hordoznak. Azt mondja: *»Az én igám gyönyörűséges«*. A görög *khresztosz* szót Bibliánk úgy fordítja, hogy *gyönyörűséges*, de még azt is jelenti, hogy alkalmas, hasznos. Palesztinában az ökrök igáját fából készítették. Az állatról méretet vettek, ennek alapján kifaragták az igát, majd rápróbálták az ökör nyakára. Gondosan hozzáigazították, hogy jól illeszkedjen, ne törje a nyakát. Egyénileg szabták rá az ökre.”

Vajon Jézus is készített igát a názáreti ácsműhelyben? Barclay említi egy legendát, amely szerint Jézus „készítette a legjobb ökrjármokat egész Galileában, és az emberek szerte az országból hozzá mentek, hogy tőle vásárolják meg a lehető legtökéletesebben elkészített mesterműveket.” El tudjuk képzelni Jézus ácsműhelyének bejárata fölött ezt a táblát: „Itt kaphatók egész Galilea legjobb jármai”?

Az iga, amelyet Jézus helyez a nyakunkra, hogy összekössön magával, szintén tökéletesen illeszkedik. Ő lesz a szolgatársunk, velünk együtt viszi a jármot. Ezáltal a következőt üzeni nekünk: „Az élet, amit én adok, nem teher; úgy mérem rád életed feladatát, hogy illeszkedjen.” Bármit küld is nekünk Isten, az pontosan illik a szükségleteinkhez és a képességeinkhez. Pál apostol is kijelenti: *„Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, aki nem hágy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek”* (1Kor 10:13). Jézussal egy igában teljes bizonyosságunk lehet afelől, hogy erejével elviselünk az utunkba kerülő bármilyen kísértést, próbát, nehézséget. A nyugalom, amit Krisztus ad, az a bizonyosság, hogy Ő mellettünk van és segít megküzdeni minden kihívással.

Ellen White hozzáfűzi: *»Vegyétek föl magatokra az én igámat«* (Mt 11:29) - mondja Jézus. Az iga a szolgálat eszköze. Az ökröt munka végett fogják

igába, az iga feltétlenül szükséges a hatékony munkához. Ezzel a példával Krisztus arra tanít minket, hogy elhívásunk a szolgálatra élethosszigan szól. Fel kell vennünk igáját, ha vele akarunk munkálkodni.

A szolgálatra szólító iga Isten törvénye. Az Édenben kinyilatkoztatott, a Sínai-hegyen kihirdetett és az új szövetségben a szívbe írt nagy szeretet-törvény az, ami az emberi munkást Jézus akaratahoz köti. Ha saját elgondolásainkra hagyatkoznánk, saját akaratumk után mennénk, Sátán uszályába sodródnánk, felvennék jellemvonásait. Ezért Isten körülhatárol minket akarataival, amely nagy, nemes és felemelő. Arra vágyik, hogy türelmesen és bölcsen vállaljuk a szolgálat köteleességét” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 272. o.). Krisztus igáját felvenni azt jelenti, hogy alávetjük magunkat az Ő akaratainak, és ezáltal a szó legmagasztosabb értelmében miénk lesz a szabadság és a békesség.

Tanuljunk Jézustól!

A három parancs közül, amelyeket Mt 11:29-ben olvashatunk, az utolsó így hangzik: „*Tanuljátok meg tőlem...!*” Miközben a Megváltó életét tanulmányozzuk, egy hangsúlyos téma újra meg újra felbukkan. Krisztus maradéktalanul elkötelezte magát Atyja akaratainak teljesítése mellett. Jn 8:29-ben ezt mondja: „*én mindenkor azokat cselekszem, amik neki kedvesek*”. János 17. fejezetében pedig így imádkozik: „*mindnyájan egyek legyünk, Atyám, mint te énbennem, és én tebenned, ők pedig mibennünk, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem*” (Jn 17:21, ÚRK). Jézus Krisztus és mennyei Atyja között töretlen egység volt. Földi élete során Jézus soha nem döntött úgy, hogy Atyja akaratával ellentétesen cselekszik vagy gondolkodik. Még életének legnehezebb időszakában is alárendelte akaratát az Atyáénak. A Gecsemáné-kertben, ahol a világ sorsa volt a tét, Sátán pedig leghevesebb kísértéseivel kínozza Megváltónk szívét, Ő így imádkozott: „*Atyám, ha lehetséges, müljék el tőlem ez a pohár, mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te*” (Mt 26:39, ÚRK). Teljes békénk lesz, ha szívünk és elménk egy Krisztussal. Ha az énekszerzővel együtt valljuk, hogy „semmi sem választhat el tőle már”, békét találunk. A békességünket a bűn zavarja meg. Ha megszakítjuk a kapcsolatunkat Jézussal, az megzavarja a békességünket. Ha akarata megismerésének a vágyával jövünk hozzá, a szolgálat miatt felvesszük az Ő igáját, akkor ígérete szerint megnyugvást találunk a lelkünknek (Mt 11:29).

Gyakorlati alkalmazás

Elmélkedésre: Eszünkbe jut olyasvalami az életünkéből, ami visszatartat attól, hogy teljesen alárendeljük magunkat Jézusnak? Van, ami nem engedi, hogy hozzá menjünk? Sok ember úgy gondolja, hogy nem térhet Krisztushoz, amíg meg nem bánja bűneit és fel nem adja rossz szokásait. Az igazság azonban az, hogy úgy mehetünk Jézushoz, ahogy vagyunk, minden hibánkkal és bűnünkkel együtt, még ha gyötör is a bűntudat vagy kínoz testünk gyengesége. Ha hozzá fordulunk, tárt karokkal fogad bennünket, a megtérés ajándékát adja. Elfogadja bűnbánatunkat. Fiaivá és lányaivá fogad bennünket. Erőt ad a győzelemhez. Vele egy igában már új teremtéssé leszünk. Ezen a héten határozzuk el, hogy így kezdjük a napjainkat:

- Jézus, ma hozzád jövök. Elismerem, hogy te vagy a forrása a békességnek, te adsz célt, örömet az életben. Alárendelem az akaratomat neked, minden tervemet a lábad elé teszem.
- Jézus, táj fel előttem mindent, ami nincs összhangban az akaratoddal! Ha viselkedésemben, érzéseimben, vágyaimban és szokásaimban van, ami ellentétes az akaratoddal, kérlek, mutasd meg nekem! Ma az a legfőbb vágyam, hogy a kedved szerint éljek.

AKI SZÜNTELEN IMÁDKOZIK

Andrew McChesney, Adventista Misszió

Ning Cing két lánya hetednapi adventista iskolába szeretett volna járni, amikor Myanmarból menekültként érkeztek az Egyesült Államokba. A nyolcéves Lun a reggeli és az esti családi áhítatok alkalmával ima tárgyává is tette ezt. „Adventista iskolába szeretnénk járni. Istenünk, ha az akaratoddal megegyezik, segíts ebben nekünk!” Nuam még csak négyéves volt, nem kellett iskolába mennie, de ez nem zavarta. „Kérünk, Istenünk, segíts nekünk!” - imádkozott ő is.

Egyedülálló édesanyjuk, Ning nagyon vágyott arra, hogy teljesítse a lányai kérését, de nem volt pénze. Nem beszélt angolul, nem tudott vezetni, nem volt munkája. Aztán kezdődtek a fejfájások. Fájni kezdett a bal karja és a bal oldala. A bal szemére elvesztette a látását. Ning sírt. Hogyan fog gondoskodni a lányairól? Az adventista iskolára már gondolni sem mert. „Uram, tégy csodát!” - könyörgött, miközben a Bibliát olvasta. A fájdalom lassan elmúlt, sőt a látása is visszatért. Egy áruházban munkát ajánlottak neki, és egy adventista lelkész elvitte az interjúra, aztán meg is kapta az állást. Amíg nem tanult meg vezetni, a munkatársai fuvarozták. Idővel megszerezte a jogosítványt. Időközben Nuam is elkezdhetette az első osztályt, de még mindkét lány állami iskolába járt. A két kislány tovább imádkozott. Egyik nap csengett a telefon. Három hét telt el a tanév kezdete óta. „A 13. szombati adományokból ösztöndíj érkezik, a lányaid a jövő héten már az adventista iskolába járhatnak!” Lun kitörő örömmel fogadta a hírt. Nuam sírva fakadt. „Tényleg? Isten valóban meghallgatta az imáinkat?!” „Isten csodákat tett a családomért és értem - mondja Ning. - Gondunkat viseli, nagyon szeret minket!”

Nyugalom családi körben

Áttekintés

Sokak számára talán kissé furcsának tűnhet az e heti tanulmány címe. Hogyan lehetünk békére a családi kapcsolatainkban, ha a családjunk éppen működésképtelen? Mi a helyzet akkor, ha zsarnokoskodó, erőszakos az apám, ha rossz a kapcsolatom az anyámmal? Mi van, ha ádáz a versengés a testvérek között? Az otthonnak olyan helynek kellene lennie, ahol a családtagok nyíltan kimutatják egymás iránti szeretetüket, de nem mindig ez a helyzet.

Erőt meríthetünk József tapasztalatából. Féltékeny testvérei megvetették, eladták rabszolgának, elszakadt a családjától, majd igazságtalanul bebörtönözték, József mégis megőrizte a hitét. Az átélt próbák nem tették őt keserűvé, hanem csak egyre teljesebb bizalmat építettek ki benne Isten iránt, aki e próbák által formálta a jellemét és készítette fel őt az Egyiptomi Birodalomban betöltött magas tisztére. Egy napon bizalmas tanácsadó és hatalmas forrásokkal gazdálkodó felügyelő lett, aki a fáraó mellett ült Egyiptom trónján.

Az e heti tanulmány két örök igazságra összpontosít. Először is: ha próbákon megyünk át és nehézségekkel szembesülünk, ez nem jelenti azt, hogy Isten elhagyott vagy kevésbé szeret. Ott ér el bennünket, ahol vagyunk, tekintet nélkül arra, hogy mivel sújt az élet. Másodszor, a kiállott próbák gyakran valami még nagyobbra készítenek fel; olyanra, ami a képzeletünket is felülmúlja. Istennek van terve, amely alapján átvezet mindenen, és azért munkálkodik, hogy véghezvigye legfőbb célját az életünkben. József története egy olyan fiatalember története, aki hűséges maradt Istenhez a működésképtelen családi kapcsolatok közepette is, és az Úr végül arra használta fel őt, hogy megmentse a családját és helyreállítsa a megromlott kapcsolatokat.

Kommentár

A Cradles of Eminence (A kiválóság bölcsői) című, igazi áttörést jelentő tanulmány több mint 400 olyan személy gyermekkori tapasztalatait elemzi, akiket a pszichológus szerzők - Victor és Mildred George Goertzel - „kiválónak” értékelték. A kiválóságot annak alapján definiálták, hogy a vizsgált személy a legkitűnőbbek közé tartozik a szakterületén, kimagasló eredményeket ért el, nem pedig a természetes talentumai alapján. Ezek az emberek tudósok, politikusok, filmsztárok, előadóművészek, prózáírók, szindarabírók, sportolók. A szerzőpáros a következő alapkérdést tette fel: Milyen gyermekkori élmények alakították az életútját ezeknek a kiváló egyéniségeknek?

Felfedezésük valóban meglepő volt. Alanyaik közül sokan gyermekkori traumákat éltek át. Egyesek betegesek voltak. Mások diszfunkcionális családban nevelkedtek, megint mások jelentős gyerekkori sérüléseket szereztek. E kiválóságok között kevesen voltak olyanok, akik szeretetteljes, támogató családban nőttek fel. *A kiválóság bölcsői* c. tanulmány sokkoló igazsága az, hogy az elérhető magasságokat, a társadalmi szerepvállalásunkat, illetve hasznosságunkat illetően az alapvető döntéseink és az igazi életcélunk felfedezése sokkal nagyobb jelentőséggel bír, mint a környezetünk vagy a génjeink.

Ez egyértelműen igaz volt József történetében. Gondoljunk egy pillanatra József genetikai hátterére! Ábrahám, Izsák és Jákób bűnös vonalát vitte tovább. Családfájában voltak hazugok és tolvajok. Atyja házát rozszul működő családi kapcsolatok jellemezték. Édesapja kedvenceként szerette őt, ami bősztítette a testvéreit. Irigység, büszkeség, keserűség ébredt bennük, ezért meg akartak szabadulni a fiútól. Gondoljunk József hosszú útjára, és idézzük fel öröklött tulajdonságait és a diszfunkcionális családi környezetét!

József kihívásai

Józsefet 17 éves korában adták el rabszolgának (1Móz 37:2). Egyiptomban hűségesen szolgált gazdája, Potifár házában, de egy ponton igazságtalanul megvádolták és börtönbe vetették. Még azután is két évig hagyták ott sínylődni, miután pontosan megfejtette a főszűtőmester és a főpohárnok álmát (a főpohárnok három nappal később - ahogy József előre

megmondta - kiszabadult és visszakapta pozícióját a fáraó szolgálatában). Amikor a fáraó a saját álmain tűnődött, amelyekben a hét kövér tehenet és a hét sovány tehenet látta, majd a hét érett, teli kalászt és a hét üres kalászt, a főpohárnoknak eszébe jutott József, aki 1Móz 41:46 szerint ekkor 30 éves volt. 13 bonyodalmas év telt el, miközben József mindvégig hűséges maradt Istenhez. Rendíthetetlen hite, tiszta, becsületes élete és előrelátó bölcsessége láttán a fáraó udvarában bizalmi pozícióba került, ő lett az egyiptomi birodalom második legfőbb embere.

József hűsége és Isten áldásai

Az előző 13 év tapasztalata felkészítette Józsefet az adott pillanatra. A Szentírás kijelentése szerint még 13 évvel korábban Potifár házában „Látta ura, hogy az ÚR vele van, és hogy mindazt, amit cselekszik, az ÚR szerencsésé teszi a kezében” (1Móz 39:3, ÚRK). József hűséges volt Istenhez, elfogadta a kegyelmét még a leginkább megpróbáló körülmények között is. Amikor Potifár felesége helytelen módon közeledett felé, József elfutott. Szavai klasszikussá váltak az idők folyamán: „Hogy követ-hetném hát el ezt a nagy gonoszsgát, és hogyan vétkeznék Isten ellen” (1Móz 39:9)? Börtönévei alatt vezetői képessége és jelleme jó benyomást tett a börtönparancsnokra, ott ismét vezetői pozícióba került. Isten megáldotta. A feljegyzés így szól: „De az ÚR Józseffel volt, és kiterjesztette rá kegyelmességét, és kedvéssé tette őt a börtönparancsnok előtt” (1Móz 39:21, ÚRK). Miután megfejtette a főpohárnok és a fő sütőmester álmát, József nem gyötrődött amiatt, hogy továbbra is börtönben van. Elhatározta, hogy bízik Istenben és a tőle telhető legjobban végzi el azt, amit éppen rábíznak. Amikor végül hívták, hogy fejtse meg a fáraó álmát, akkor sem magának tulajdonította a dicsőséget. Egyszerűen ennyit mondott: „Nem én, Isten jelenti meg, ami a fáraónak javára van” (1Móz 41:16, ÚRK). Amikor a fáraó megértette az álmot és annak jelentőségét, Józsefet választotta, hogy a hét bő esztendő alatt magtárakat építtessen a gabona tárolására, mert az „Isten Lelke” volt rajta és nem volt hozzá fogható „*értelmes és bölcs ember*” (1Móz 41:38-39, ÚRK).

József jövőjét nem az öröklött tulajdonságai és a körülményei határozták meg, hanem az a döntése, hogy bízik Istenben. Hite győzedelmeskedett a körülményeken. A következő idézet, amely Arisztotelésztől származik, rámutat, milyen értékesek a pozitív döntéseink, bármilyen helyzetben vagy körülmények között vagyunk is: „A kiválóság sohasem a véletlen

műve. Mindig a magasztos szándék, az őszinte törekvés és az értelmes kivitelezés eredménye; azt jelenti, hogy az ember sok lehetőség közül bölcsen választ - tehát a döntés, nem pedig a véletlen határozza meg a sorsunkat” (www.keepinspiringme/Aristotle-quotes, 2020. február 6.).

Józsefet a próbái készítették fel a sikerre

József Isten iránti hűségének fontos tényezője volt a felismerés, hogy nem az életkörülmények határozzák meg az Istennel való kapcsolatot. Isten gondoskodott róla, szerette őt és megerősítette életének minden helyzetében. Nehéz körülményei nem a gondviselésének a fokmérői voltak. Ellen White világosan fogalmaz: „A megpróbáltatások és akadályok Isten fegyelmező eszközei - a sikernek Isten által megszabott feltételei. Ő, aki olvas az emberek szívében, jobban ismeri jellemüket, mint ők maguk. Egyes emberekben olyan képességeket és hajlamokat lát meg, amelyek helyesen irányítva használhatók lehetnének műve előbbre vitelében... Az a tény, hogy próbákat kell elviselnünk, tanúsítja azt, hogy az Úr valami értéket lát bennünk, amit fejleszteni akar. Ha nem látna bennünk semmi olyat, amivel nevének dicsőséget szerezhetnénk, akkor nem fordítana időt a csiszolásunkra. Értéktelen köveket nem vet kohójába. Értékes érc az, amelyet Ő tisztít. A kovács tűzbe veti a vasat és az acélt, hogy megtudja, miként viselkednek ezek a fémek. Az Úr beleengedi választottait a szenvedések kohójába, hogy meglássa, milyen a természetük és hogy alkalmassá tehető-e szolgálatára” (*A Nagy Orvos lábnymán*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 340. o.).

13 erősen megpróbáló évbe telt, de Isten valami nagyobb feladatra készítette elő Józsefet, aki előre el sem tudta volna képzelni, hogy kútba kerül, aztán börtönbe, majd a palotába. Előrelátó bölcsességével Isten mindent József javára fordított. Ez által az egyetlen ember által egy egész népet mentett meg. József egyiptomi tartózkodása nemcsak Egyiptomot tartotta meg az éhínség idején, de a hébereket is megmentette az éhhaláltól.

József sosem felejtette el, hogy Istennek örökkévaló terve van az életére nézve. Ahogy Ézsaiás írta évszázadokkal később: „*De most így szól az ÚR, a te Teremtőd, Jákób, és a te Alkotód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! Mikor vízen mész át, veled vagyok, és ha folyókon, azok nem borítanak el. Ha tűzben jársz, nem égsz meg, a láng nem*

perzsel meg téged” (Ézs 43:1-2, ÚRK). Így szól Isten örök ígérete Józsefnek és minden utódjának: „drága vagy a szememben, becses vagy, és szeretlek” (Ézs 43:4, ÚRK). Ő sosem hagy el, nem távozik el tőlünk (Zsid 13:5). Függetlenül a háterünktől, a körülményeinktől, a családi helyzetünktől Ő mellettünk áll, bátorít és támogat. A jelenről arra irányítja a figyelmünket, ami kegyelme által a jövőben lesz. Az életünkre vonatkozó nagyszabású terve felé ösztönöz bennünket.

Gyakorlati alkalmazás

Elmélkedésre: A szombatiskolai csoport tagjai közül sokan remek, támogató, istenfélő családból származnak. Mások azonban csonka családban nőttek fel vagy olyan otthonban, ahol a körülmények kevésbé voltak ideálisak. Tekintet nélkül arra, hogy jelenleg milyen a családi életünk vagy milyen volt, Józsefhez hasonlóan mindahányan tapasztalunk nehéz helyzeteket az életünkben. Az e heti tanulmányunknak egy központi gondolata van: Isten nem hagy el bennünket, még ha kihívásokkal nézünk is szembe. Ha József példája nyomán úgy döntünk, hogy hűségesek maradunk hozzá az embert próbáló időszakokban is, Ő ezek által valami sokkal nagyobbra készít fel bennünket, mint amit el tudnánk képzelni.

- Olvassuk el együtt Zsolt 139:17-18 verseit, és beszéljük meg, hogy mit jelentenek nekünk ezek a szavak a nehéz időkben!
- Ef 2:19-20 versei elfogadó családról írnak, amilyenek Krisztusban mi is tagjai vagyunk. Töltsünk el az osztályban egy percet azzal, hogy egyen-egyenként elolvassuk ezt a részt, majd beszéljük meg, mit jelent ez a számunkra. Összpontosítsunk arra, hogy Krisztusban Isten családjának a tagjai vagyunk! Mit jelent ez nekünk gyakorlatilag?

A héten gondolkodjunk József tapasztalatán! 13 hosszú, nehéz éven át hűségesen ragaszkodott Istenhez. Ez idő alatt az Úr áldása nyugodott az életén. Ha hűségesek vagyunk a Mindenhatóhoz és bízunk benne, ezzel olyan jövőre készít fel bennünket, ami a képzeletünket is felülmúlja.

100 DOLLÁR ISTENTŐL

Andrew McChesney, Adventista Misszió

A 18 éves diák, Roman Cardwell egyszerű imát mondott, mielőtt elindult otthonról az Oregon állambeli Salemben. „Istenem, ha adsz nekem 100 dollárt, veszek hasznos dolgokat a hajléktalanoknak.” Roman hegesztőnek tanult, alig volt saját pénze. A reggeli imájáról nem beszélt senkinek. A nap folyamán beugrott egy élelmiszerboltba, fogott egy üres bevásárlókocsit, majd beletett két bagettet és egy krémsajtot. Amikor a pénztár felé vette az irányt, észrevette, hogy a koci alján egy ropogós százdolláros lapul. Pislogott kettőt, aztán kezébe vette a bankót. Benny – ez volt ráírva. „Benny” már igazi hősnek számított Salemben. Évek óta tartott a jelenség, hogy valaki Benny névvel ellátott 100 dollárosokat rejtett a bevásárlókocsikba vagy éppen az árucikkek mögé a polcokon. Az ismeretlen jötevő becslések szerint már csaknem 50 000 dollárt ajándékozott el ilyen módon. Roman azonnal felhívta az édesapját, hogy elmondja a tapasztalatát. Dale Cardwell nem is lehetett volna boldogabb. Lelkész volt, és a gyülekezetéhez több hajléktalan tartozott, mint akinek volt hol laknia.

„Nap mint nap csodákat látunk, miközben szolgálunk a bandák, a hajléktalanok, a kitaláltak között” – mondja Dale. Fia imájával kapcsolatban több kérdés is felmerült. „Ki tette a pénzt a bevásárlókocsiba? Miért éppen Roman kocsiját választotta? Isten vajon tudatta Benny-vel, hogy miért imádkozott Roman? Mi lett volna, ha Roman 1000 dollárt kér? És mi lenne, ha mindnyájan önzetlenül kérnénk Istentől dolgokat?”

Jak 4:2-3 versében ez áll: „...*nincs semmitek, mert nem kéritek. Kéritek, de nem kapjátok, mert rosszul kéritek csak azért, hogy élvezeteitekre fordítsátok.*”

Nyugalom, kapcsolatok és gyógyulás

Áttekintés

Az e heti leckénkben a megbocsátás erejéről fogunk tanulni. A megbocsátás témaköre sokakban kérdéseket vet fel. Mit jelent ez? Ha megbocsátunk valakinek, aki súlyos dolgot követett el ellenünk, de nem bánta meg, akkor ezzel tulajdonképpen igazoljuk? Ha megbocsátunk valakinek, az magával hozza azt is, hogy újra szoros kapcsolatot kell építenünk vele? A megbocsátás mindig együtt jár a kapcsolatok helyreállításával?

József élete jól példázza a megbocsátás erejét. Ő jogosan táplálhatott volna haragot a testvérei, keserűséget a rabszolgatartói, neheztelést Potifár iránt. Ám József életében a legenyhébb utalást sem találjuk ezekre a negatív tulajdonságokra. Ő a megbocsátás erényének jó példája.

Az e heti tanulmányban azt fogjuk felfedezni, hogyan szabadít meg a megbocsátás a keserűség mérgétől. A megbocsátás átalakít, kiszabadít a neheztelés béklyóiból. József szívből megbocsátott a testvéreinek, még mielőtt kérték volna, mert érezte, hogy Istennek olyan terve van az életével, ami mindent felülír. Testvérei évekig szenvedtek a bűntudattól amiatt, amit vele tettek. Kínozta őket az emlék, a testvérük esdeklő tekintete, amikor elhurcolták a rabszolgakereskedők. Neki is éppen úgy szüksége volt arra, hogy megbocsásson, mint ahogy a bátyjainak arra, hogy megbocsátást nyerjenek. A megbocsátás elősegíti a szétört kapcsolatok gyógyulását.

Jézusnak és Józsefnek voltak hasonló tapasztalataik. Mindkettőjüket a hozzájuk legközelebb állók árulták el. Mindkettejüket igazságtalanul ítélték el, hamisan vádolták és el kellett szenvedniük a következményeket. Mindketten megbocsátottak, Isten pedig felmagasztalta őket. Jézus felkiáltott, kezében és lábában szögekkel, amint vérezve a kereszten függött: „*Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek*” (Lk

23:34, ÚRK)! Azért bocsáthatunk meg mi is másoknak, mert Jézus megbocsátott nekünk. Ez a heti tanulmányunk témája.

Kommentár

Amikor megbocsátunk, kegyelmet gyakorlunk azokkal, akik bántottak, megsértettek bennünket. Nem, ezzel nem igazoljuk bűnös viselkedésüket, csak felszabadítjuk őket a kárhozzátás alól. Jósággal viszonyulunk hozzájuk annak ellenére, amit ellenünk tettek. A szívből jövő megbocsátás nem vár addig, amíg a vétkező kéri, hogy bocsássunk meg neki. Az őszinte megbocsátás azt jelenti, hogy megbocsátunk, még ha a másik nem is érdemli meg, mégpedig azért, mert Isten minket is szeret, érdemtelenségünk ellenére.

Amikor József húsz év után találkozott a testvéreivel, a megbocsátás lelkiületével fordult feléjük, még mielőtt ők ezt kérték volna. Jákób azért küldte őket Egyiptomba, mert nagy éhség volt a földjükön, és hallotta, hogy Egyiptomban kapható élelem. Mivel József felügyelte az élelmiszerkészleteket, nála kellett jelentkezni azoknak, akik gabonát akartak vásárolni. József fordító segítségével beszélt velük, arca és termete jelentősen megváltozott, amióta utoljára találkoztak, egyiptomi módon öltözködött, így hát nem ismerték fel őt. József viszont azonnal felismerte a testvéreit. Kérdézősködött a családról, és érezte, hogy valóban megbánták a tettüket.

Amikor meggyőződött őszinteségükről, József megtört és heves zokogásban tört ki. *„Hangos sírásra fakadt, úgy, hogy meghallották az egyiptomiak, és meghallotta a fáraó háza népe is”* (1Móz 45:2, ÚRK). A szeretete felülkerekedett a neheztelésén mindazért, amit két évtizeddel korábban ellene elkövettek. Megbocsátott, mert a szeretet megbocsát. Amikor József feltárta kilétét, testvérei félték, hogy nagy hatalmával bosszút fog állni rajtuk. József azonban látta a teljesebb képet. Felmérte, hogy Istennek magasztosabb célja van az életével. Így válaszolt a testvéreinek: *„De most ne bánkódjatok, és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok, mert a ti megmaradásotokért küldött ide engem Isten tielőttetek”* (1Móz 45:5, ÚRK). Sátán remélte, hogy megghiúsíthatja Isten céljait József életében, de a Mindenható csodálatos módon közbelépett. Még József testvéreinek bűnös és ármánykodó tettei dacára is képes volt vég-

hezvinni terveit. Jákób halála után József ismét biztosította családját arról, hogy semmilyen ellenséges indulat nincs a szívében irántuk: „*Ne féljete! Hát Isten vagyok-e én? Ti rosszat gondoltatok felőlem, de Isten úgy gondolta, hogy jóra fordítja azt, hogy úgy cselekedjék, amint ma van, hogy sok nép életét megtartsa*” (1Móz 50:19-20, ÚRK). Isten kegyelmével kapcsolatban az a csodálatos, hogy ahol sok a bűn, ott még bővebben árad a kegyelem. A gonosz megsebezhet bennünket, de Isten hatalmas gyógyító. Ő bekötözi sebeinket, meggyógyítja a szívünket és helyreállítja bennünk a képmását. Ha az életünket átadjuk neki, akkor Sátán nem tudja tönkretenni Isten velünk kapcsolatos tervét.

Mindez természetesen semmilyen módon nem igazolja például a bántalmazó magatartást. A bántalmazás minden formája gyűlöletes Isten szemében. Eszünkbe juthat Mt 25:40-45 verse, ahol Jézus a társadalom peremére szorultakról, a hátrányosan megkülönböztetettekről, a szegényekről szól. Ha Isten bármely gyermekét bántalmazás éri, az egyenesen Krisztus elleni támadásnak minősül. Ezért mondta Jézus: „*A király pedig azt mondja majd nekik: Bizony mondom nektek, amennyiben megcselekedtél ezt akár csak eggyel is az én legkisebb atyámfiai közül, énvelem cselekedtél meg*” (Mt 25:40, ÚRK).

Ha képtelenek vagyunk megbocsátani az ellenünk vétkezőknek, akkor korlátozzuk Isten lehetőségét arra, hogy gyógyítson bennünket. Ha József nem bocsátott volna meg a testvéreinek, a keserűség mérgezte volna a másokkal való kapcsolatát is, ami akadályozta volna Isten tervének kibontakozását az életében. Felidézhetjük, amit Péter kérdezett Jézustól: „*Uram, hányszor vétkezhet az én atyámfia ellenem, és hányszor kell megbocsátanom neki? Még hétszer is*” (Mt 18:21, ÚRK)?

Az egyik rabbinikus iskola azt tanította, hogy irgalmasnak kell lenned és hatszor meg kell bocsátanod, de a hatodik bántás után már ideje az igazságtévésnek. Péter úgy gondolta, a Mester kedvében jár, ezért kérdezte meg, hogy elég-e hétszer megbocsátani. „*Mondom neked, nemhogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is*” (Mt 18:22, RÚF) - felelte Jézus. Hetvenszer hét az 490. Jézus ezzel lényegében ezt mondta: „Hosszan tűrtem Izraelért hitehagyásuk és lázadásuk idején is, 490 esztendeig. Péter, az én kegyelmem végtelen. A megbocsátásom mindig elérhető. A szeretetem soha nem fog el.”

Bocsássunk meg, mert mi is megbocsátást nyertünk!

Ef 4:32 verse az őszinte megbocsátás alapja: „*legyetek egymáshoz jószágosak, irgalmasok, és bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek Krisztusban*” (ÚRK). Mi azért bocsátunk meg, mert Krisztus megbocsátott nekünk. A megbocsátásunk alapja az általa felkínált bűnbocsánat. Emlékezzünk Jézusnak a Golgotán elmondott imájára! „*Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek*” (Lk 23:34, ÚRK)! Krisztus meg tudott bocsátani az ellenségeinek, pedig nem érdemelték meg, ezért mi is megbocsáthatunk azoknak, akik nem érdemlik meg. Ha Ő képes volt megbocsátani azoknak, akik oly nagy fájdalmat okoztak neki, kegyelme által mi is megbocsáthatunk azoknak, akik ártottak nekünk.

Íme, három történet a való életből, amelyek mindegyike a megbocsátás erejét hirdeti:

Megbocsátani az adventista „tékozlóknak”

Az első történet egy az egyházban tevékeny és a lakóközösségben is jól ismert adventista családról szól. Lányuk elment otthonról, mert a vallást unalmasnak tartotta. Élvezni akarta az életet, bulikra járt a barátjával, rászakott a dohányzásra, az ivásra, és ideje nagy részét a város éjszakai klubjaiban töltötte. Mindez azonban nem töltötte be lelkében az űrt, és végül kijózanodott. Felhívta a szüleit. „Anya, apa, szeretnék hazamenni.” Nagy szégyent hozott rájuk, vajon el tudják őt fogadni, meg tudnak neki bocsátani, örömmel várják haza? A szülők a keresztfényében visszafogadták. Ma kegyelemben, hitében növekszik ez a fiatal nő.

A másik fiú lelkészcsaládban nevelkedett, de tinédzserként rászakott a kábítószerre. Kimaradt az iskolából, céltalan életet élt. A szülei sosem hagyták abba az imát érte, szerették, megbocsátottak neki és vissza is fogadták. Ma ez a fiatalember lelkipásztorként szolgál.

Harmadik történetünk egy fiatal lányról szól, aki egy hétféligi sátorozás alkalmával erkölcsi kihágást követett el. Bűntudat és szégyen gyötörte. Vajon kiközösítik majd vagy megbocsátanak neki? A gyülekezet vezetése szeretetteljesen, megbocsátással viszonyult hozzá.

A megbocsátás gyakran helyreállítja a kapcsolatokat, de nem mindig. Vannak esetek, amikor egy kapcsolat olyannyira sérül, hogy bár a megbocsátás meggyógyíthatja a sértett felet, de a kapcsolatot már nem.

A megbocsátás alapvető minden emberi kapcsolatban

A megbocsátás Krisztus jellemtulajdonsága, a Kálvária hegyéről árad, ez az alapja minden emberi kapcsolatunknak, a működő, építő kapcsolatok alapeleme férj és feleség, szülők és gyermekek, gyülekezeti tagok és munkatársak között. Ha nem tudunk megbocsátani, állandó konfliktusaink lesznek, hiszen valamikor valaki úgymint megbánt bennünket. A kapcsolataink tönkremennek, ha haragot tartunk, neheztelünk, keserűséget táplálunk magunkban. A kérelhetetlen, engesztelhetetlen, megbocsátani nem képes emberek folyamatosan mérget lövellnek a körülöttük élőkre. Aki viszont megbocsátást nyert, másoknak is meg tud bocsátani, bárhová megy, pozitív a kisugárzása. Béke lengi körül, ezért mások is békességet éreznek a jelenlétében. Tapasztalta a keresztről áradó, mérhetetlen szeretetet, ezért tudja szeretni a körülötte lévőket.

A Golgota hegyéről megbocsátás áradt azon a pénteken, amikor Jézus haldokolva függött a kereszten. A keresztről együttérzés, kegyelem árad, ott a megbocsátás győz a félelem felett, a szeretet a gyűlölet felett, a megbékélés a neheztelés felett és a kegyelem a büntudat felett.

Gyakorlati alkalmazás

Kétféle büntudat van: erkölcsi és pszichológiai. Az erkölcsi büntudatot azért érezzük, mert vétkeztünk Isten ellen és megbántottunk másokat. Bűnünket Isten előtt megvallva bocsánatot nyerünk. Igéje kijelenti: „*Ha megvalljuk bűneinket, ő hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól*” (1Jn 1:9, ÚRK). A megbocsátás azonnal a miénk, amint megvalljuk vétkeinket. A menny örök feljegyzéseiben nevünk után odakerül, hogy „megbocsátva”. Miért van az, hogy néha még a bűnvallomás után is bűnösnek érezzük magunkat? Egyrészt azért, persze, mert Sátán nem akarja, hogy tapasztaljuk a megbocsátás örömét.

De lehet egy másik oka is. Erkölcsi vétkünk eltűnik, miután megvalljuk azt, de a pszichológiai büntudat megmaradhat. Pál apostol azért imád-

kozott, hogy „mindenkor feddhetetlen lelkiismeretem legyen Isten és az emberek előtt” (ApCsel 24:16, ÚRK). Amikor Isten megbocsát és tapasztaljuk a kegyelmét, vágyunk rá, hogy mindent megtegyünk a kapcsolatok helyreállításáért - ha csak lehetséges. Néha ez azt jelenti, hogy felkeressük azokat, akiket megbántottunk és kérjük a bocsánatukat. Talán telefonon, levélben, SMS-ben kezdeményezünk beszélgetést.

Van valaki, akit nemrégiben megbántottál? Van olyan összetört kapcsolat, amit még fel lehetne építeni? Van, aki megbántott és meg kellene neki bocsánatod? Ha megbántottál, megsértettél valakit, miért ne kérnéd Istent, hogy segítsen helyreállítani a kapcsolatot? Imádkozz azért, hogy konkrét lépést tudj tenni a kapcsolat helyreállításáért! Ha valaki mélyen megbántott, kérd Istent, adja meg neked a megbocsátás kegyelmét! Akár arra van szükség, hogy te kérj bocsánatot, akár arra, hogy megbocsáss, tapasztalni fogod, hogy Isten kegyelme elég neked!

KÉSZÜLJ ISTENED ELÉ!

Jessica Cebuhar Atwell

Hatéves kisfiam, Asher egyszer csak így szólt hozzám bangkoki otthonunkban: „Anya, lapokat akarok osztogatni az embereknek!” Nemi kérdezősködés után rájöttem, hogy a „Szerelmeslevél Jézustól” című, thai nyelvű füzetkét szeretné a járókelőknek adni. Az idő azonban nem tűnt alkalmasnak ilyesmire, mert a Covid-19 járvány miatt az emberek nagy része otthon tartózkodott, ráadásul péntek volt, én pedig szombatra készültem. Másnap reggel is eszembe jutott Asher kérése, mégsem vittem őt ki a füzetkéikkel. Aznap délután és este szombati prédikációkat hallgattunk egy barátnőmmel. Az egyik prédikáció ezzel a felhívással végződött: „Krisztus közeli eljövetelét váró népünknek van üzenete, amit át kell adnunk az embereknek: »készülj Istened elé« (Ám 4:12)!” „Igen, ezt akarom elmondani a thai embereknek!” – gondoltam.

Vasárnap reggel kinyitottam az Ellen G. White írásai alkalmazást, ahol éppen ezt olvastam: „Készülj Istened elé!” Reggeli után Asher várakozó tekintettel nézett rám. Megtanultuk kívülről a bibliaszöveget, majd elindultunk. Egy befolyási központba kellett friss kenyérszállítmányt vinnünk. Asher általában mellettünk karikázik biciklivel, ekkor azonban minden járókelőhöz odaszaladt, és felkiáltott, hogy „Készülj Istened elé!” Ezek után átadta a füzetkét. Mindenki elfogadta tőle. Mire hazaértünk, 100 szórólapot osztott szét. „Mindennap ezt akarom csinálni!” – kiáltotta lelkesen. Isten nagy dolgokat szeretne tenni Bangkok városában. „Krisztus közeli eljövetelét váró népünknek van üzenete, amit át kell adnunk az embereknek: »készülj Istened elé« (Ám 4:12)!”

Szabadon pihenni

Áttekintés

Gondolkodtunk már azon, miért nem látni manapság gyakrabban csodálatos gyógyulásokat? Az e heti tanulmányban megtaláljuk a választ erre a kérdésre, illetve még sok egyébre is a gyógyulás témájában.

Két történetet fogunk tanulmányozni: az újtestamentumi gutaütött esetét és Illés őszövetségi történetét. Bár a kettő nagyon távol áll egymástól idő és helyszín vonatkozásában, mégis kiegészítik egymást. Sokkal teljesebb képet láthatunk az isteni gyógyításról, mintha külön-külön tanulmányoznánk őket.

A gutaütött esetében megütköztek Jézus szavain, amikor kijelentette, hogy megbocsátotta a férfi bűneit, mielőtt a fizikai betegségéből kigyógyította. Ezt Krisztus szándékosan tette. Ennek az embernek ugyanis súlyosabb volt a lelki baja, mint a testi. Komoly büntudat és szégyen nehezedett rá korábbi bűnös életvitele miatt. Ha Krisztus csak a testét gyógyítja meg, nem lett volna teljes a gyógyulása.

Illés pedig Isten elkötelezett szolgája volt. Hűségesen biznyságot tett az Úrról Izrael mély hitehagyása idején. A Kármel-hegyen kimerült, miután megölték Baál prófétáit, és el is csüggedt, mivel Jézabel az élete kioltásával fenyegette. Isten azonban ott kereste meg, ahol volt és azt adta neki, amire szüksége volt. A héten tovább vizsgáljuk ennek a két történetnek a maradandó lelki tanulságait.

Kommentár

A gutaütött meggyógyításának története Mk 2:1-12 szakaszában válaszol néhány komoly kérdésünkre a csodálatos gyógyulásokkal kapcsolatosan. Értékes kulcsokat ad a kezünkbe arra nézve, hogyan növekedhetünk Krisztusban. Az első dolog, amit megjegyezhetünk, hogy a guta-

ütött nem a saját lábán ment Krisztushoz. A barátai vitték oda, négy férfi cipelte egy hordágyon. Nyilván hallottak Krisztus hatalmáról és hitték, hogy meg tudja gyógyítani a barátjukat.

Márk evangéliumában az áll, hogy amikor a tömeg miatt már nem tudtak közelebb kerülni Jézushoz, „*megbontották a ház fedelét, ahol ő volt, és rést vágva leeresztették a nyoszolyát, amelyen a béna feküdt. Jézus pedig látva hitüket, azt mondta a bénának: Fiam, megbocsáttattak a bűneid*” (Mk 2:4-5, ÚRK). Mély lelki tanulság van ezekben a szavakban. Ezzel az emberrel törődtek a barátai. Annyira eltökéltek voltak, hogy felvitték a tetőre, rést ütöttek ott és leengedték Jézus lába elé a férfit.

Az Újszövetség legalább 30 esetet jegyez fel, amikor Jézus csodat tett valakinek a meggyógyításáért. E történetek kétharmadában valaki odavitte a beteget Jézushoz. Gyakran történik fizikai, mentális, érzelmi vagy lelki gyógyulás azért, mert valaki eléggé törődik a másikkal és szolgál neki a szükségletei szerint, Jézus nevében. Megfigyeltük a szavakat? „*Jézus pedig látva hitüket...*” (Mk 2:5). A hit látható, nem megfoghatatlan. Mindig tettekben nyilvánul meg. Ebben a példában Jézus megjutalmazta a férfi barátainak a hitét. Persze bizonyára a betegnek is volt valamenyny i hite, hiszen beleegyezett, hogy a barátai odavigyék. Mi is lehetünk Jézus segítői a gyógyításban, ha másokat hozzá vezetünk.

Jézus sohasem túl elfoglalt

A másik fontos tényező a történetben az, hogy Jézus szánt időt erre az emberre. Nem volt számára zavaró a jelenléte. Nincs olyan, hogy Jézus túl elfoglalt, ezért nem tud törődni a szükségleteinkkel. Amint rápillantott a szegény szenvedőre, azonnal felismerte a mélyebb problémákat. Tudta, hogy a lelki gyógyulás a beteg elsődleges szükséglete. A férfi a bűnös életmódjával okozta saját betegségét, tele volt büntudattal amiatt, hogy tönkretette az egészségét. Ez ma is rengeteg emberre igaz, aki a büntudat terhe miatt szenved.

Ellen G. White ezt a mélyreható megjegyzést teszi: „A gutaütött testi-lelki gyógyulásra lelt Krisztusban. A lelki gyógyulást fizikai felépülés követte. Nem szabad megfélemlkezni erről a tanulságról. Ma is ezrek szenvednek testi betegségekben, akik a gutaütöthöz hasonlóan vágyakoznak az üzenetre: »*megbocsáttattak néked a te bűneid*« (Mk 2:9). A bűn terhe,

nyughatatlan és kielégítetlen vágyai képezik betegségük alapját. Nem találhatnak megnyugvást, míg el nem jönnek a lélek Gyógyítójához. Az a béke, amelyet egyedül Ő nyújthat, megélenkíti az értelmet, egészséget ad a testnek” (*Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 217-218. o.).

Testi-lelki gyógyulás

Jézus tudta, hogy ha nem foglalkozik az alapvető okkal, hanem csak testileg gyógyítja meg a beteget, a kór kiújul. „Bánat, aggodás, elégedetlenség, büntudat, bűnös állapot, gyanakvás - mind őrli az életerőt és kaput nyit az összeomlásnak és a halálnak” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 167. o.). Bibliai értelemben a gyógyulás az egész embert érinti. Isten helyreállítja a betegben a saját képmását. A bűn rombol, hat az ember egész valójára, életének minden dimenziójára. Jézus kívül-belül meggyógyította a férfit. Mivel ő hozta magára a betegséget, ha Krisztus csak a testét gyógyította volna meg, valószínűleg visszatért volna a bűnös életmódjához. Egyértelmű, hogy büntudatot érzett és egy ideje már vágyott Krisztus után. A Szentlélek vonzotta őt a Megváltóhoz. Krisztus jelenlétében pedig felkelt beteggyárról és új életet kezdett.

A betegség gyökere

Összetört világban élünk, ezért általánosak a betegségek és járványok. Minden betegség gyökere a bűn. Ez nem azt jelenti, hogy mindenki vétkezett, aki megbetegszik. Egyszerűen arról van szó, hogy a jó és rossz közötti nagy küzdelem fényében a betegségnek és a szenvedésnek a gyökere Lucifer mennybeli lázadása, valamint Ádám és Éva édenkerti bukása. Másként fogalmazva: Jézus az egészségünk helyreállítója, Sátán pedig az elpusztítója.

A betegség kérdése bonyolult. Bajaink jelentős részét személyes életmódbeli döntéseink okozzák. Pontosán emiatt bízta Isten az egészségügyi üzenetet a Hetednap Adventista Egyházra. Az Isten által ihletett egészségügyi alapelvek csökkentik a kockázatot, de nem zárják ki a megbetegedés lehetőségét. A genetikai adottságunk és a környezetünk is fontos szerepet játszik abban, hogy mennyire leszünk/maradunk egészségesek. Néha mások döntései szintén komolyan befolyásolják egészségünket. Általában a baleseteket nem irányíthatjuk, de a döntéseinket igen. Minél több pozitív döntést hozunk, annál valószínűbb, hogy

egészséges, bővelkedő életet élhetünk, amit Krisztus felajánl. A betegségek okainak ismerete is segít, hogy együttműködhessünk Krisztussal a gyógyulási folyamatban.

Jézus gyógyító szolgálata Illés történetében

Gondoljuk át Illés esetét! Tiszta jellemű, makulátlan hitű ember volt, Isten erejével felvértezve. Az éhínség három és fél éve alatt bízott Isten gondoskodásában. Mennyei Atyja soha nem is hagyta cserben. Illés a Kéřith-patakhoz vezetve vízért, hollók vittek neki élelmet, valamint egy szegény özvegyasszony is ellátta Sareptában. A prófeta erős hittel rendelkezett. Hittel hívta ki Baál prófétáit a Kármel-hegyen. Ott tapasztalta Isten csodatettét. Próbát ajánlott fel az egyetlen, igaz Isten hatalmának bizonyítására. Baál prófétái üvöltöztek, kiáltoztak, sírva könyörögtek pogány isteneikhez, de semmi sem történt. Illés vizet öntött az oltárra, buzgón kérte Istent, mire tűz szállt alá az égből és megemésztette az oltárt. Nem sokkal a három és fél éves éhínséget követően esni kezdett az eső. Isten parancsára Illés részt vett Baál prófétáinak megölésében. A hit, a bátorság, a kitartás embere volt. Azt gondolnánk, az ő hitét semmi sem rendíthette volna meg – de mégis az történt.

Amikor Akháb elbeszélte Jézabelnek a nap történéseit, a királyné Illés életét követelte (1Kir 19:1-2). A bátor férfi pedig, aki a Kármel-hegyen kiállt Baál prófétái ellen, gyorsan elmenekült a gonosz királynő fenyegetése elől.

Fáradtan, kimerülten, elcsigázva csak arra tudott gondolni, hogy bár csak meghalhatna. Azután talált egy pihenőhelyet, összerogyott egy rekettyebokor (RÚF, ÚRK) alatt. Ez a növény, aminek a nevét így fordítják, tulajdonképpen a kákaborsó, a rekettye közeli rokona, 1-3 méter magas, szárazságtűrő cserje, a Közél-Kelet pusztaságaiban elterjedt. Szinte az egyetlen árnyékadó növény. Illés tehát ott aludt, míg egy angyal föl nem ébresztette. Az angyal ételt-italt adott neki, majd biztatta, hogy aludjon még. Ezt még egyszer megismételte, majd Illés az ételtől, az italtól és a pihenéstől olyan erőre kapott, amivel képes volt 40 napig menni.

Van itt néhány létfontosságú tanulság számunkra. Még Isten gyermekei is elcsüggedhetnek néha. Nem sokkal ezek után Illés elragadtatott, nem

látott halált, de még neki is voltak ilyen nehéz pillanatai. Figyeljük meg, hogyan kezelte Isten a próféta mély csüggedését! Nem prédikált neki. Nem biztatta arra, hogy legyen több hite vagy imádkozzon többet. Gondoskodó Urunk egészséges ételt, üdítő vizet és megfelelő pihenést biztosított neki. Néha az a legtöbb, amit tehetünk csüggedt barátunkért, hogy ott vagyunk mellette, bátorítjuk és gondoskodunk arról, amire szüksége van.

Gyakorlati alkalmazás

Nagyon fontos, hogy amikor valaki beteg, ne ítélkezzünk felette! Időnként a betegség lehet valóban helytelen életmódbeli döntések következménye, de nem mindig ez a helyzet! Viszont Jézus példája még abban az esetben is arra mutat rá, hogyan bánjunk a szenvedőkkel. Számára nem jelentett különbséget az, hogy a gutaütött bűnös életet élte, vagy sem. A Megváltó minden embernek szolgált és bennünket is erre hív. A barátok Jézushoz viszik azokat, akiket szeretnek. Miközben hittel imádkozunk a betegekért, Jézus csodákat fog tenni. Néha azonnali gyógyulás történik, máskor fokozatos a felépülés, de van, hogy akikért imádkozunk, mégis meghalnak, nyugszanak Jézusban a dicsőséges feltámadásig, ami Megváltónk második eljövetelekor lesz. Krisztus Igéje biztosít arról, hogy megnyugodhatunk a szeretetében, mert kegyelme által biztos a gyógyulás. Az egyetlen kérdés az időzítés: azonnali, vagy fokozatos lesz, vagy a feltámadáskor történik meg?

Illés esetéhez hasonlóan van, amikor az a legtöbb és a legjobb, amit tehetünk valakiért, aki lehangoltságtól vagy depressziótól szenved, hogy ott vagyunk mellette, megadjuk, amire szüksége van. Ezen a héten kérjük Istent, hogy késztesse imára valakiért, akiről tudjuk, hogy beteg. Látogassuk meg, ha lehet, és tudjuk meg, van-e valamilyen konkrét szükséglete, amiről gondoskodhatunk. Nagy áldás lesz számunkra és a beteg számára is, ha úgy szolgálunk, ahogyan Jézus tette.

JOBB, MINT A JÁTÉKOK

Andrew McChesney, Adventista Misszió

Sokan gyűltek Mariah köré hétfőn az iskolában. „Mit csinálsz tanítás után? Átmehetünk játszani hozzátok?” Mariah megrázta a fejét. „Sok dolgom van ma” - mondta. A kilencéves Mariah Pond Inletben élt, a kanadai sarkvidék egy távoli szigetén. Minden hétköznap iskolába ment, aztán elkészítette a házi feladatait. Segített a szüleinek is a ház körül. Szombatonként otthon Bibliát olvastak és online prédikációkat hallgattak. A barátnői azonban mindennap kérdezték, hogy akar-e velük játszani. „És szombaton? Szombaton legalább van időd, nem igaz?” - csodálkoztak. Mariah szeme felragyogott. „Persze! Szombaton van időm! Átjöhetnek hozzánk, olvashatjátok velünk a Bibliát!” A lányok felhúzták a szemöldöküket. Még sosem olvasták a Bibliát. Mivel azonban szívesen voltak Mariah-val, átmentek hozzájuk. Furcsán feszengtek, miközben a bibliai szakaszokat hallgatták, aztán még nagyobb zavarban voltak, amikor a prédikációt hallgatták. „Mit jelent az, amit a bácsi mondott, hogy...?” „Ezt meg hogy értsük...?” - kérdezősködtek. Mariah próbálta nekik elmagyarázni a prédikációt, a saját egyszerű szavaival. Amikor befejezte, úgy érezte, a lányok megértették, amit mondani szeretett volna nekik. Hétfőn az osztálytársak megkérdezték Mariah barátnőit, milyen volt a szombat, ők pedig elmesélték, hogy Bibliát olvastak, prédikációt hallgattak. Úgy érezték, hogy szeretnének még többet tudni. Mariah boldogan mosolygott. Ő is jól érezte magát. Ez jobb volt, mint játékokkal játszani. Minden szombaton szívesen várja a barátait.

A nyugalom ritmusa

Áttekintés

Isten teremtői munkájának csúcspontja a bibliai szombat megalapítása volt. A teremtés hetének első három napján Isten megteremtette a világot, létrehozta az eget és a földet, a vizet és a szárazföldet, a növények mindenféle fajtáját. A negyedik napon megalkotta a napot, a holdat, a csillagokat. A következő két nap betöltötte a földet halakkal, madarakkal, szárazföldi állatokkal, majd megteremtette az emberpárt. A hetedik napot azután megszentelte, vagyis elkülönítette nyugalomnapként. A szombatot az embereknek adta, hogy tiszteljék és imádják Őt a teremtés csodáiért, élvezzék a szeretetteljes kapcsolatokat és legyenek közösségekben Teremtőjükkel. Az e heti tanulmányban, amely „A nyugalom ritmusa” címet viseli, fel fogjuk fedezni, hogy a szombat egy láncszem az időben. Arra emlékeztet, hogy Teremtőnk ajándéka az élet, úgy a mulandó, mint az örök életünk.

Ez a tanulmány feltárja, hogy a szombat évszázadokon keresztül jelzőoszlop, segítség volt Isten gyermekei számára, amely rendületlenül emlékeztet a Teremtőre. Ha minden generációban hűségesen megtartják a szombatot, nem lennének ateisták, agnosztikusok vagy szekuláris humanisták. A nyugalomnap a teremtő Istent hirdeti, aki törődik velünk és gondoskodik mindennapi szükségleteinkről, a hatalmára emlékeztet, amivel a segítségünkre van. A mindenható Teremtő, aki megszabadította Izraelt az egyiptomi fogságból, bennünket is képes megszabadítani a bűnös szokásoktól, amelyek rabságban tartanak.

Szombaton megnyugszunk annak az áldó kezében, aki megteremtett, megváltott, megszentel bennünket és aki visszajön értünk. Az örült, szekuláris világ sivár pusztájában mennyei, megnyugtató oázis ez a nap.

Kommentár

A világűr lenyűgöző csodái a mindenható Istent, az univerzum Alkotóját hirdetik. Frank Borman személyzeti parancsnok volt azon az űrhajón, ami először szállított embereket a föld keringési pályáján túl, majd ráállt a hold körüli pályára. Borman mintegy 400 ezer kilométeres távolságból lenézve a földre, rádiójelekkel ezt az üzenetet küldte: „*Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet*” (1Móz 1:1). „Az a lehangoló érzés vett birtokába, hogy kell lennie egy nálunk nagyobb hatalomnak; hogy van Isten és valóban volt »kezdet«!” – magyarázta üzenetét később. A világ legnagyobb gondolkodói közül sokakat olyannyira megindított az univerzum hihetetlen tervezettsége, összetettsége, rendje és hatalmas kiterjedése, hogy ennek alapján hitre jutottak Istenben. Hadd mondjak erre néhány példát!

Egyesek úgy gondolják, hogy a tudomány ellentétes a hittel. Azonban a tudományos gondolkodást alakító legnagyobb tekintélyek jelentős része már eleve komoly hívő volt, mint például Kopernikusz, aki felfedezte, hogy naprendszerünk középpontja a nap, nem pedig a föld; Isaac Newton, aki megfogalmazta a gravitáció törvényét; Blaise Pascal, aki kifejlesztette az első mechanikus számológépet és James Maxwell, aki szabályba foglalta az elektromágnesesség törvényeit. Ők mindnyájan keresztények voltak, akik tapasztalták, hogy a természet tanulmányozása nem ássa alá, inkább megerősíti a hitüket.

1Móz 1:1 a Szentírás alapköve: „*Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet.*” A héber „teremteni” szó ebben az igeversben a *bara'*, és arra utal, amit Isten tett. Ez a héber szó mindig és csakis Istenünk teremtoi tevékenységével összekapcsolva jelenik meg. A Mindenhatónak van képessége, lenyűgöző hatalma ahhoz, hogy a semmiből megalkosson valamit. Isten szólt és a föld létrejött. Ő szólt és a földet élénkzöld szőnyeg borította. Szólt és virágba borultak a fák, nyíltak a virágok. Szólt és azonnal létrejött a nap, a hold és a csillagok.

Isten korlátlan hatalma

Hogy legyen legalább egy pici fogalmunk Isten korlátlan hatalmáról, figyeljünk meg közelebbről csak egyetlen objektumot az égbolton: a napot. Isten teremtette a napot? Természetesen. 1Móz 1:14-16 elmond-

ja: Isten alkotta meg a két világitótestet, hogy uralkodjanak az égbolton: a napot, hogy uralkodjon nappal és a holdat, hogy uralkodjék éjjel. Mi a nap körül keringő bolygók egyikén élünk. A nap egy másodperc alatt több energiát termel, mint amennyit az emberek az egész történelem során összesen előállítottak. Vegyük az idő kezdetétől fogva az összes elektromos energiát és mindenféle más energiát: napenergiát vagy szén, illetve gáz által termelt energiát, és megállapíthatjuk, hogy a nap egy másodperc alatt többet termel ezeknél!

A napunk átmérője $1,392 \cdot 10^6$ km (109 földátmérő), körülbelül egymillió föld-méretű bolygó férne bele, ez azonban csak egy a galaxisunk (a Tejút) legalább 250 milliárd csillaga közül. Az egyik égitestnek, amelynek a tudósok a Pistol Star nevet adták, tízmilliárdszor erősebb a napsele a mi napunkénál. A Pistol Star szférájába egymillió olyan csillag férne bele, mint a mi napunk. Egyes tudósok úgy becsülik, hogy a látható világegyetemben több százmilliárd galaxis van és az univerzumban összesen mintegy $10 \cdot 10^{21}$ (10 milliárd trillió) a csillagok száma. Valaki más pedig azt mondta, hogy ez körülbelül annyi, mint ahány homokszem van a tengerparton.

Ézsaiás próféta a következő szavakkal szólít, hogy elmélkedjünk Isten teremtői hatalmán: *„Emeljétek föl szemeteket a magasba, és lássátok, ki teremtette azokat! Ő, aki előhozta seregüket szám szerint, nevéen szólítja mindnyájukat, nagy hatalma és ereje miatt egyetlen híjuk sincsen”* (Ézs 40:26, ÚRK). A hetedik napi szombat állandó emlékeztető, örökkévaló jel, Isten hihetetlen teremtői hatalmának emlékoszlopa.

A teremtés hetének végéről 1Móz 2:1-3 kijelenti: *„Így készült el az ég és a föld és minden seregük. Mikor pedig a hetedik napra befejezte Isten a munkáját, amelyet alkotott, megnyugodott a hetedik napon minden munkája után. Azután megáldotta Isten a hetedik napot és megszentelte, mivelhogy azon nyugodott meg minden munkája után”* (1Móz 2:1-3, ÚRK). Isten nem azért pihent meg, mintha fáradt lett volna. Felüldülve tekintett az éppen megalkotott világ szépségére és fenségére. Azért nyugodott meg, hogy példát adjon nekünk. A szombat hetenkénti nyugalomnap, amikor Alkotónkat imádjuk. Ha az Ő tiszteletére gyűlünk össze szombaton, kitárjuk szívünket különleges áldása előtt, amelyet egyetlen más napra sem helyezett, csakis a szombatra.

A gondoskodó Teremtő

A szombat arra emlékeztet, hogy nem a világegyetem árvái vagyunk egy pörgő kőbolygón. A Teremtőre irányítja a figyelmünket, aki céllal alkotott meg bennünket és túlságosan szeret ahhoz, hogy elhagyjon, még ha el is tértünk az Ő céljától. A szombat a Teremtőre emlékeztet, akitől életünk minden áldása származik. Isten gondoskodását jelképezi a mannahullás háromszoros csodája is. Péntekenként kétszer annyi manna hullott, mint egyébként, szombaton pedig semennyi nem hullott. Ha az izraeliták többet gyűjtöttek belőle bármely napon (kivéve a pénteki napokat), mint amennyit el tudtak fogyasztani, az megromlott. A pénteken gyűjtött manna viszont nem romlott meg, szombaton is megehető. A szombatünneplés a 40 éves pusztai vándorlás során is emlékeztette az izraelitákat Teremtő Istenükre, aki gondot visel róluk. Fontos megjegyeznünk, hogy az izraeliták már a Sínai-hegyen történt törvényadás előtt is megtartották a szombatot. 2Móz 20:8-11 szakaszában a negyedik parancsolat azzal a szóval kezdődik, hogy „Megemlékezzél”. Ez visszautal a teremtő Istenre, aki hat nap alatt alkotta meg a földet, a hetediken pedig megnyugodott. Ha - ahogyan néhányan hiszik - Isten csak mozgásba lendítette a világot, amely azután évmilliókon át fejlődött ki, akkor abszolút semmi szükség nem lenne a szombatra, semmire nem emlékeztetne.

A szombat az Istenben való megnyugvás örökkévaló szimbóluma, a Teremtő iránti hűség különleges jele (Ez 20:12, 20). Egyáltalán nem önkényes, törvényeskedő követelés, sokkal inkább arra világít rá, hogy igazán felszabadulhatunk Krisztusban a cselekedeteiből való megigazulás gondolatától. A szombat úgy mutatja be Istent, mint aki ezt adta, tehát megnyugodhatunk abban, amit Ő biztosít. Az igazi szombati megpihenés azt jelenti, hogy megnyugodhatunk a kegyelemben, Teremtőnk szerető karjaiban, aki megváltott minket és aki újra eljön értünk.

A Szabadító

A szombat parancsának van egy másik fontos aspektusa is. 5Mózes 5. fejezete újra tárgyalja a szombat parancsát, az ígéret földjének határán álló, új nemzedékhez szólva. Ez a szakasz emlékezteti őket arra, hogy rabszolgák voltak Egyiptomban, de hatalmas Teremtőjük megszabadította őket. Ő az egyetlen, aki képes megszabadítani a bűn kötelékeiből, aki le tudja törni a minket megkötöző láncokat, aki meg tud szabadítani

a bűn szorításából. Ez a szombat üzenete: a hatalmas Teremtő újjá akarja teremteni a szívünket.

Gyakorlati alkalmazás

A személyes életünkben a szombat gyakorlati alkalmazásáról gondolkodva válaszoljunk az alábbi kérdésekre:

- Mire gondolunk, amikor a szombati nyugalom kifejezést halljuk? Mennyire fontos nekünk ez?
- Miért jelentős az életünkben a teremtés bibliai igazsága? Gyakorlatilag mennyire más azt hinni, hogy Isten teremtett meg bennünket, mint azt, hogy évmilliók alatt fejlődöttünk ki? Milyen hatással van jelenlegi életünkre az egyik és a másik nézet?
- Gondoltunk-e már úgy a szombatra mint a szabadulás jelére? Miért olyan fontos ez a bibliai igazság? A szombat lényege az, hogy megnyugszunk Istenben, aki biztosítja minden szükségletünket. A manna hullása szemlélteti ezt a naponkénti gondoskodást. Ez a megközelítés hoz-e változást az életünkbe?
- Az e heti tanulmány fényében mit gondolunk Ellen G. White szavairól? „A nyomorúságos idő kezdetén Szentlélekkel telve még teljesebben hirdetjük a szombatot” (Ellen G. White: *Early Writings*. 33. o.). A továbbiakban elmagyarázza, hogy a nyomorúságos időn közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtti kort érti, amikor még van lehetőség a megtérésre.

A MOSOLY EREJE

Dale Wolcott

A Chinle Hetednap Adventista Gyülekezet nem éppen a legjobb környéken található az arizonai Navajo Rezervátumban. Lelkészként egy lakókocsiban élek a gyülekezeti épület mellett. A szomszédos konténerházakban néhány köztisztelőben álló lakó él, beleértve a navajo seriffet is. Az egyik házat azonban megvetés övezi, „drogtanyának” nevezik. Gondozatlan az udvara, folyton jönnek-mennek az idegenek – gyalog, kocsival –, így rá is szolgál a hírére mint illegális alkohol és egyéb szerek árusítóhelye. A gyülekezeti bizottságban beszéltünk róla, hogyan viszonyuljunk ezekhez a szomszédokhoz. Imádkoztunk értük, meg is látogattuk őket, adtunk nekik könyveket, gyülekezeti rendezvényekre meghívókat. A gyerekek néha eljöttek a gyerekprogramokra, de nem értünk el áttörést. Aztán jött a Covid-19. A gyülekezet bezárt. Bár a gyülekezetnek van internet-előfizetése, sok itteni családnak nincs. Egy napon átjött hozzánk Catherine, az egyik hittestvérünk, és ragyogó arccal mesélte, hogy a pataknál egy kis istentiszteletet tartottak, amire a „drogtanyán” élő gyerekek is elmentek. Meglepődve kérdeztem, ezt hogyan érték el. „Úgy, hogy amióta online oktatás van, együtt tanulnak a gyerekeinkkel a gyülekezeti gépeken. A szomszéd gyerekeknek feltűnt, hogy a mi lányaink mindig mosolyognak, énekelnek, jókedvűek, ők pedig szomorúak. Így hát a lányaim, Katelyn és Kallie meghívták őket, hogy jöjjenek ki velünk az esti áhítatra a patakpartra. Amikor vége lett az istentiszteletnek, megkérdezték, hogy legközelebb is eljöhetnek-e. A gyermekeimet az Úr indította, hogy odafigyeljenek rájuk.”

Szombati nyugalom

Áttekintés

Előfordult már, hogy kerestünk valamit, ami valójában a szemünk előtt volt, csak nem láttuk? Tegyük fel, hogy elvesztettük a kocsikulcsunkat. Átkutattuk a házat, de nem találtuk meg. Aztán hirtelen eszünkbe jut, hogy a kabátzsebünkben hagytuk, a kabát pedig bent van a szekrényben, vagy a pénztárcánkban egy konyhaszéken.

Isten emlékezettel ajándékozott meg bennünket. Mi lenne velünk enélkül? Mi lenne, ha csak a jelent ismernénk? Az élet szörnyen bonyolult volna. Az e heti tanulmányban visszatérünk a szombat témájához, csak most egy másik szemszögből vizsgáljuk meg. Felidézzük, hogy a negyedik parancsolat a „megemlékezzél” szóval kezdődik. Egyetlen más parancsolat sem kezdődik így. Az emlékezés feltételezi, hogy valamit már tudtunk korábban. A szombat parancsa örök emlékeztető, hogy az egész világ Isten teremtő hatalmának a műve. Bárhol vagyunk is a világban, akár tudatában vagyunk, akár nem, minden hetedik napon a szombat áldást jelent az egész emberiség számára.

A nyugalomnap a Szentírásban arra emlékeztet, hogy Krisztus teremtett bennünket, Ő váltott meg, szabadít meg, teremt újjá és vissza is jön értünk. E heti tanulmányunk kihangsúlyozza, hogy Isten örökkévaló terve szerint a szombat az áldás, az öröm, az imádat és az istentisztelet napja. Különösen igaz erre a napra, hogy ha az Ő jelenlétében időzünk, részt veszünk a közösségi istentiszteleten és ha újra meg újra Őt keressük, átfórnak bennünket a saját képmására.

Kommentár

2008-ban megjelent egy érdekes cikk a következő címmel: „Neuroteológia: Be lennénk programozva Isten számára?” Az írás Dean Hamer, PhD magatartástudományi genetikuszt idézi. A szerzője, René J. Muller, PhD

a következőt írja: „2004-ben Hamer megjelentette »Az Isten génje: a génekbe kódolt hit« című munkáját, amit a *Time* magazin is lehozott a neuroteológia témában. Hamer természettudományos módszerekkel közelített a témához. »Amennyiben egy tudós a genetikát összefüggésbe próbálja hozni a lelkeséggel, előbb be kell mutatnia, hogy a lelkeség körülhatárolható és mérhető.«” „Hamer munkájának nem az a célja, hogy bizonyítsa Isten létezését, ami a vallás területe, hanem hogy bemutassa: a lelkeség valós jelenség, meghatározható és mérhető... Hite szerint a vallás a gondozásban gyökerezik, a lelkeség pedig a természetben” (*Neurotheology: Are We Hardwired for God?*” *Psychiatric Times*, 2008. május 1.; <http://psychiatrictimes.com/view/neurotheology-are-we-hardwired-god>.) Hamer azon tudósok egyre növekvő taborát gyarapítja, akik hiszik, hogy „Kódolva vagyunk Isten számára”.

1Móz 1:26-ban a bibliai beszámoló utal az emberpár teremtésére. „*Teremtsünk embert a magunk képére és hasonlóságára*” (ÚRK). A 27. vers így folytatja: „*Megteremtette tehát Isten az embert a maga képére; Isten a maga képére és hasonlóságára teremtette: férfiuvá és asszonnyá teremtette őket* (ÚRK).” Mit jelent az, hogy Isten a saját képmására teremtette az embert? Ez mindenképpen több a fizikai hasonlóságnál. Utódnemzésre az állatok és az emberek egyaránt képesek. Isten képmása teljes lényünket jelenti, azt, akik vagyunk fizikailag, mentálisan, érzelmileg, lelkiileg. Teremtőnk lelkiismerettel, józan ésszel, értelemmel ruházott fel bennünket, hogy erkölcsi és etikai alapon hozzunk döntéseket. De a legfontosabb, hogy a legmélyebb szinten a genetikai kódunkba, a DNS-ünkbe beírta az imádat képességét. A szombat tölti be a szívünkben az égető űrt és vágyat, újra összekapcsol az Alkotónkkal. Nem törvényeskedő követelmény és nem is kizárólag a zsidóknak szól. Ez az élet ünneplése, amit Krisztus rendelt el. Arra emlékeztet, hogy viseljünk gondot a környezetünkről, ami fontos Teremtőnknek.

A szombat és a környezet

Amikor Isten a kertbe helyezte az embert, feladatául adta, „*hogy művelje és őrizze azt*” (1Móz 2:15). Ádám nevezhette el az állatokat (1Móz 2:19-20). Összüleink közel voltak a természethez édenkerti otthonukban, és Isten meghagyta nekik, hogy őrizzék természetes környezetüket. A szombat hetenként emlékeztette őket az Istennel és a környezetükkel való kapcsolatra. A Teremtő imádata azt is magába foglalja, hogy vigyá-

zunk az általa teremtett világra. Napjainkban az ipari környezetszennyezés pusztítja a bolygónkat. „A mérgező szennyezés több mint 200 millió embert érint napjainkban - állítja a Pure Earth (Tiszta Föld) elnevezésű nonprofit szervezet... A Green Schools Alliance (Zöld Iskolák Szövetsége) szerint csak az amerikaiak 30 milliárd műanyag poharat, 220 millió autógumit és 1,8 milliárd eldobható pelenkát gyártanak évente... A kínai légszennyezés megváltoztathatja az Egyesült Államok időjárási viszonyait. Csak öt napba telik, hogy a futóáramlás az erős légszennyezést Kínából elvigye az Egyesült Államokig, ahol az akadályozza az eső- illetve hófelhők kialakulását. A WHO szerint nagyjából évi 7 millió idő előtti halálozás köthető össze a légszennyezéssel. Ez világszerte minden nyolcadik haláleset” (Alina Bradford: „Tények a szennyezésről és a szennyezés típusairól” című cikke, *Live Science*, 2018. február 28.; <http://livescience.com/22728-pollution-facts.html>). A szombat kürtzengésként figyelmeztet, hogy ügyeljünk Isten teremtett világára.

Szombat és szabadítás

Amikor Mózes elismételte a szombat parancsát az ígéret földjére belépni készülő új nemzedéknek, azzal kezdte, hogy „*emlékezz meg a szombat napjáról*”, majd így folytatta: „*És megemlékezzél róla, hogy szolga voltál Egyiptom földén, és kihozott onnan téged az Úr, a te Istened erős kézzel és kinyújtott karral. Azért parancsolta néked az Úr, a te Istened, hogy a szombat napját megtartsad*” (5Móz 5:12, 15). A szombat a szabadulás jele. Az egyiptomiak évszázadokon keresztül szolgaságban tartották az izraelitákat. Isten „*erős kézzel*” kiszabadította népét. A szombat Isten hatalmára emlékeztet, arra, hogy minden nehéz élethelyzetünkből képes megszabadítani.

A teremtéskor Isten szólt és világunk létrejött. Isten szava mindenható, teremtor, életet megváltoztató szó. A szombat hetenként emlékeztet arra, hogy Isten számára nincs lehetetlen. Ha kimondott szavával megalkotta a világot, akkor képes újjáteremteni a szívünket is. Ha fényt hozott elő a sötétségből, akkor világossá tudja tenni elsötétült elménket is. Szólt és érett, zamatos gyümölcsökkel teli fák jelentek meg, tehát a Lélek gyümölcsseit is meg tudja teremni az életünkben. Életet lehelt Ádámba, és új életet tud nekünk is adni. Róm 6:1-7 szakasza a Krisztustól kapott új életről szól, miután meghalunk a régi életünknek, ahogy azt a keresztség szertartásában kifejezzük. Közvetlen kapcsolat van az Isten által

eredetileg az Édenben megteremtett élet és az új élet között, amikor Isten újjáteremti a szívünket. Kezdetben Isten életet teremtett, most pedig újjáteremti az életünket. A szombat egyrészt a teremtésnek, másrészt Isten újjáteremtésének a szimbóluma.

A szombat a felüdülés és az áldás jelképe

Isten a szombatot az egész emberiség számára tervezte. Felüdítő áldása a Szentírás szerint mindnyájunknak szól (2Móz 23:12), nem kizárólag a zsidóknak. Az Ótestamentum szerint a szombat áldása mindenkié. Ez nemcsak egy istentiszteleti nap, hanem arra is való, hogy áldássá legyünk mások számára. Jézus több gyógyító csodát tett a hetedik napon, mint bármely más napon. Számára ez olyan nap volt, amikor gyógyító kegyelmével megérintett másokat.

Gondoljunk a bethesdai tó partján fekvő, lebénult ember esetére, aki Jeruzsálemben, közvetlenül a Juhkapun belül feküdt! Bethesda azt jelenti, hogy a „kegyelem háza”. Nyilvánvaló, hogy Jézus a szombati istentiszteletre tartott, amikor meglátta azt az embert, aki 38 éve szenvedett. Ellen G. White így fogalmaz: Jézus „egyedül sétált, láthatólag elmélkedett... amikor meglátott valakit, akinek állapota mindenkinél nyomorúságosabb volt” (*Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 159. o.).

Szombat volt, és Jézus tudta, hogy ez a gyógyító cselekedete komoly harcot fog kirobbantani a farizeusok között. A papoknak 39 különböző szabályuk volt, amelyek alapján meghatározták, mi számít szombati munkavégzésnek. Ezek az „értelmetlen kívánalmak és korlátozások” elviselhetetlen terhet jelentettek az emberek számára (i. m. 161. o.). „Jézus szavai és irgalmas cselekedetei által összetörte a régi hagyományok és ember alkotta parancsolatok elnyomó hatalmát, és Isten szeretetét annak kimeríthetetlen teljességében jelenítette meg” (i. m. 162. o.).

Látva reménytelen helyzetét, Jézus megkérdezte a szegény szenvedőt: „*Akarsz-e meggyógyulni*” (Jn 5:6, ÚRK)? A beteg nem tudott volna segíteni magán, de hittel felelt a Megváltó parancsára, aki így szólt hozzá: „*Kelj fel, vedd fel a nyoszolyádat, és járj*” (Jn 5:8, ÚRK)! Új élet áramlott testének minden idegébe és szövetébe. Csodálatos módon újra egészséges lett. Hit által fogadta el Krisztus szavát és aszerint cselekedett. Jézus többi szombati gyógyításához hasonlóan ez a csoda is szorosan kapcsolódik

egy mélyebb lelki igazsághoz. Úgy lehetünk egészségesek, ha hittel elfogadjuk Isten szavát és annak alapján cselekszünk. E szombati csodának az a lényege, hogy Jézus a Teremtőnk és a Megváltónk. Aki megalkotott minket, újjá és egészsé is tud tenni. Ott találkozik velünk, ahol vagyunk, látja a szükségleteinket, megment bennünket kegyelme által és a kétségbeesés helyett reményt ad.

Gyakorlati alkalmazás

Isten határozott reformra szólította Izraelt szombatünneplési gyakorlatukban Ézsaiás próféta által: „Ha megtartóztatod a lábadat szombaton, és nem üzöd kedvtelésedet szent napomon, hanem a szombatot gyönyörűségnek hívod, az ÚR szent és dicsőséges napjának, és megszenteled úgy, hogy nem végzed dolgaidat, nem találsz magadnak foglalatoságot, és nem szólsz hamis beszédet, akkor gyönyörűséged lesz az ÚRban, én pedig a föld magaslatain hordozlak” (Ézs 58:13-14, ÚRK). A bibliai időkben ha valaki a lábát egy földterületre helyezte, azzal a tulajdonjogát szimbolizálta. A szombat Istené, nem a miénk. A szombat az övé, Ő pedig kegyelmesen meghív, hogy találjuk meg benne legmélyebb örömünket, legyen számunkra a legnagyobb gyönyörűség az, ha ezen a napon Őt szolgáljuk és mások áldására élünk.

- Hogyan lehet jelentőségteljes számunkra a szombat?
- Vannak a szombatünneplésnek olyan szempontjai, amelyeken szeretnénk változtatni az életünkben?
- A fontosságai sorrendünkben hol szerepel a szombatünneplés?
- Soroljunk fel legalább három konkrét dolgot, amit tehetnénk azért, hogy mások áldására legyünk szombatonként!
 1. _____
 2. _____
 3. _____

ANGYAL A BENZINKÚTNÁL

Terri Saelee

Lamphai Sihavong elveszettnek érezte magát vezetés közben, amikor meglátta a több szinten kanyargó autópályát Chicagóban. Fogalma sem volt arról, hogyan találja meg a férjét. A hátsó ülésen szorongó négy gyermekére pillantott, és azon törte a fejét, hogy mitévő legyen. A család a délkelet-ázsiai Laoszból érkezett az Egyesült Államokba. Munkát kerestek az országban. Sacramentóból indultak, 2200 km-t utaztak a nebraskai Grand Islandig, ahol gyári munka lehetőségéről hallottak. Amikor azonban megérkeztek, kiderült, hogy már betöltötték az álláshelyeket. A következő állomásuk a michigani Holland volt. Ismét 12 órás út állt előttük. A férfi haladt elől a költöztető teherautóval és két gyerekkel. Mögötte a felesége a másik négy gyermekükkel. Chicagóig minden jól is ment, de ott Lamphai elkeveredett a forgalomban, és szem elől tévesztette a férje autóját. Megállt egy benzinkútnál. Nem volt mobiltelefonjuk, és nem tudta, hogyan jusson el az úticéljukig. Egyetlen reménye volt: Isten. Hálásan gondolt vissza arra, hogy a thaiföldi menekülttáborban misszionáriusok megtanították imádkozni. A gyerekekkel együtt imádkozni kezdtek Isten segítségéért.

Amikor kinyitották a szemüket, egy kellemes kinézetű úriember lépett melléjük. „Hadd találjam ki! - szólította meg őket. - A férjét, Veuy-t keresi?” „Igen!” - felelte Lamphai meglepődve.

„Üljenek be a kocsiba és kövessenek! Segítek megtalálni őt!”

Az asszony tűnődött, honnan tudhatja az idegen a férje nevét. Lamphai visszakanyarodott az országútra az idegent követve, és az utak labirintusában haladtak sokáig, amíg meg nem látta a férje teherautóját. Hálásan inteni akartak az idegennek, de már sehol nem látták. Michiganban aztán találtak munkát, és a hollandi hetednapi adventista imaházba kezdtek járni. Ma már Lamphai a gyülekezetben beszél az embereknek Istenről, aki angyalt küldött érte a benzinkúthoz.

Többre vágyunk

Áttekintés

Az Ótestamentum tele van előképekkel, árnyékszolgálatokkal és szer-tartásokkal, amelyeket a 21. századi keresztények sokszor elhanyagol-nak, pedig komoly lelki jelentőséggel bírnak. Az előképek által megta-nulható leckéknek gazdag a jelentéstartalma. Helyesen értelmezve hihetetlen módon megerősítik a lelki életünket.

Izrael egész történelme keresztényi életünk mintáját adja. Az izraeliták csodálatos módon megszabadultak az egyiptomi fogságból, átkeltek a Vörös-tengeren, mannat ettek a pusztában és a sziklából fakasztott vizet itták útjuk során, de mi is egy lelki utazáson vagyunk. Krisztus gondviselése megszabadít bennünket a bűn szolgaságából, átvezet a keresztség vizén, Igéjének mannájával táplál, a világ pusztaságában szomjunktat a saját élete árán oltja.

Isten arra utasította Izraelt, hogy egy szent sátrat építsen a pusztában, mert közöttük akart lakozni (lásd 2Móz 25:8). A szentélyt a mennyei valóság mintája szerint kellett elkészíteni (2Móz 25:40). Az építés folya-mata és az ott végzett szolgálatok az élő Krisztusra mutató örök igazsá-gokat közvetítették. Jézust jelképezte minden bemutatott áldozat, az egész papság, minden apró részlet, minden berendezési tárgy, minden szolgálat. A vér kiontásának áldozati rendszere Krisztus kiontott véré-t előképezte.

Izrael Egyiptomból való szabadulásának és hosszú vándorlásának célja Kánaán volt. Az ígélet földje a mennyei nyugalmat biztosította számuk-ra. A szombati nyugalom is a Krisztusban való megnyugvást előképezte. Annak a békességnek az előjele volt, amit Isten szándékozott adni nekik az ígélet földjén (Zsid 4:1-11).

Kommentár

Pál apostol gyakran utalt az ígéret földje felé vándorló Izrael tapasztalataira példaként a keresztény hívők számára. *„Mindezek pedig példaképpen történtek velük, és a mi tanulságunkra irattak meg, akikhez az időknek vége érkezett”* (1Kor 10:11, ÚRK). Az Ószövetség példái értékes bepillantást engednek az Isten szerinti keresztényi életbe.

Járjuk be képzeletben a szentélyt! Érkezik egy ember, karjában egy báránnyal. Odalép az oltárhoz, majd ráhelyezi az állatot, kezét a fejére teszi. 3Móz 4:33 világossá teszi ennek jelentését: *„Tegyé kezét annak a bűnért való áldozatnak a fejére.”* A bárány fejére helyezett kéz tehát a bűnvallást, konkrétan az őszinte bűnvallást jelenti. 3Móz 5:5 a vétékért való áldozatról szól: *„akkor, mivel vétkezett ezek közül valamelyikben, vallja meg, hogy mi az, amiben vétkezett”*.

Bűne jelképesen a bárányra helyeződött át. Következésképpen a báránynak meg kell halnia. Miért kell a báránynak meghalnia? Mi rosszat tett? Semmit, egyáltalán semmit, de itt találjuk a szentély központi üzenetét. Amikor megvalljuk bűneinket, azok átkerülnek Jézusra, Isten Bárányára. Ki vágja le az áldozati állatot? A bűnbánó bűnös, aki a bűnét a helyettesre helyezte. *„Tegyé kezét annak a bűnért való áldozatnak a fejére, és ölje meg azt bűnért való áldozatul azon a helyen, ahol megölik az egészen élő áldozatot”* (3Móz 4:33). Figyeljük meg az itt szereplő lépéseket!

„A bűnbánó bűnösök nap mint nap hozták áldozatukat a templom ajtajához, és kezüket az áldozat fejére téve megvallották bűneiket. A bűnös így jelképesen önmagáról az ártatlan áldozatra helyezte bűneit, majd az állatot megölte” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház, 374. o.).

A pap ezután vette a leölt állat vérét, ráhintette a szentek szentjének függönyére. Bizonyos esetekben a pap elfogyasztotta a húst, majd belépett a szentélybe. A bűnt ezután a testében hordozta tovább, mivel megette a húst. Az átlagember természetesen nem léphetett a szentélybe. Amikor az egyén bűnei átkerültek a szentélyre, onnan kezdve emberi tekintet elől már rejtve voltak, senki nem láthatta azokat, eltakarta Krisztus vére.

Ezért kiált fel Dávid Zsolt 32:1-ben: „*Boldog az, akinek hamissága megbocsátatott, vétke elfedeztetett.*” A boldog azt jelenti: „áldott, elégedett, beteljesedett, békében, nyugalomban van.” Amikor Jézushoz jövünk és megvalljuk neki konkrét bűneinket, a szívünkbe békesség költözik. Bűneink szó szerint átkerülnek a mennyei szentélybe. Ezért kiált fel örömmel a zsoltáros: „*Amilyen távol van napkelet napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk vétkeinket*” (Zsolt 103:12, ÚRK). Nem hordozzuk tovább a súlyt, a büntudatot, a szegényt, a bűn kárhozzátását, mindez átkerült a Bárányra. Élő Főpapunk maga hordozza azt a vér által és viszi be a mennyei szentélybe.

Tanulságok a Báránytól

Az előképes áldozati rendszerben, amikor a töredelmes bűnös áthelyezte bűnét az ártatlan Bárányra, az lett a bűn hordozója. Krisztusra vonatkozólag ezt írja a Szentírás: „*Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalva az igazságnak éljünk, és az ő sebei által gyógyultatok meg*” (1Pt 2:24, ÚRK). Ahogy a bűnbánó bűnös elhozta a helyettes áldozatot, amely meghalt helyette, úgy térhet minden bűnbánó személy a Golgotához, tekinthet fel Isten megfeszített Fiára és mondhatja el: Ő „*szeretett engem, és önmagát adta értem*” (Gal 2:20).

Krisztus kegyelmét nem érdemelhetjük ki, nem vásárolhatjuk meg. Keserves, fájdalmas halált halt, amelyet az elveszett bűnösöknek kellett volna. Megtapasztalta annak teljességében az Atya bűnnel szembeni haragját, illetve ítéletét. Elszenvedte a megvetést, hogy mi elfogadást nyerjünk. Meghalt azzal a halállal, amit mi érdemeltünk volna, hogy mi az Ő életét élhessük. Elviselte fején a töviskoronát, hogy mi viselhessük a dicsőség koronáját. Iszonyatos fájdalmak közepette szegezték a keresztfára, hogy mi a megváltottakkal együtt ülhessünk a trónon örök időközön át és viselhessük a királyi palástot. Jézus nem utasított el bennünket szegyénteljes, bűnös állapotunkban, hanem szeretettel kinyúlt felénk és elfogadott bennünket. A haldokló bárány jelképezi a Megváltó ütésektől sérült, megtört, megsebzett, véres testét. A csodálatos isteni szeretetet hirdeti, amely inkább magára vette a kárhozzátást, a bűnterhet és a büntetést, minthogy veszni engedje akár csak egyetlen gyermekét is.

Ellen G. White így ír Jézus keresztségének jelentőségéről: „Isten Krisztusra mint helyettesünkre és kezesünkre helyezte minden gonoszságunkat,

bűnünket és igazságtalanságunkat. »A bűnösök közé számláltatott« (Ézs 53:12), hogy megválthasson bennünket a törvény ítéletétől, kárhoztatásától” (Jézus élete. Budapest, 2010. Advent Kiadó, 660. o.). Ez a kegyelem története. Ez Megváltónk mérhetetlen szeretetének a története.

Szombati nyugalom Krisztusban

A valódi szombati nyugalom a kegyelemben való megnyugvás - annak karjaiban, aki teremtett és megváltott bennünket és aki eljön értünk újra. Emlékszünk 1Móz 2:3 különleges igeversére: „*megnyugodott a hetedik napon minden munkája után*”? A szombat Istenünk nyugalma. Megnyugodott a hetedik napon annak elismeréseként, hogy munkáját elvégezte.

Zsid 4:9-10 versei összekapcsolják a teremtés hetének hetedik napján Isten nyugalját, azt, amikor megszűnt minden munkájától azzal, amikor mi is szüneteltetjük a saját munkánkat és belépünk Krisztus megváltásának nyugalmaiba. „*Annakokáért megvan a szombatja az Isten népének. Mert aki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, amiképpen Isten is a magáétól*” (Zsid 4:9-10). A Szentírás szerint a szombati nyugalom szívből-lelélekből történő imádatot jelent, amikor is teljesen megnyugszunk abban, amit Jézus Krisztus tett az üdvösségünkért. „Ahogy Isten eredeti terve a világ számára - az Ő »nyugalma« - változatlan marad, ugyanúgy változhatatlan a hetedik napi szombat, a nyugalom napja, amelyet a teremtés emlékeztetőjeként adott nekünk, annak emlékeztetőjeként is, hogy mi a célja a világ teremtésével. A hetedik napi szombat tehát nemcsak arról tanúskodik, hogy hiszünk Istenben mint mindenek Teremtőjében, hanem arról is, hogy hiszünk hatalmában, amely átalakítja életünket és képessé teszi az embereket arra, hogy belépjenek az örök »nyugalomba«, amit eredetileg szánt a föld lakóinak” (*The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 420. o.).

Az isteni nyugalom gazdag jelentéstartalommal bír. A zsidókhhoz írt levél drámai módon tágítja ki a fogalmat. Szerzője számára ez olyan kapcsolatot jelent Jézussal, ami által meg tudunk nyugodni Őbenne, aki teremtett bennünket, hiszen tudjuk, hogy sosem hagy el, sem el nem távozik tőlünk. Krisztusban megnyugodni azt jelenti: bízunk abban, hogy kegyelméből nyerhetjük el az üdvösséget. A Zsidók 4. fejezetében emlí-

tett nyugalom azonban ennél is többet foglal magába. Izraellel az volt Isten célja, hogy bevigye őket az ígért földjére, nem pedig az, hogy 40 évig vándoroljanak a pusztában. A szívük mindaddig nyugtalan volt, amíg biztonságban meg nem érkeztek a hazájukba. Amikor a szövetség ígérete teljesedett, végre megtalálták a maradandó békét és mennyei nyugalmat. Bármilyen kihívásokkal szembesülünk is a földön, a nyugalom, amit Krisztus ajánl, nem mulandó. A szombati nyugalom előképe az örökkévaló nyugalomnak, amit Jézus szeretne adni nekünk a mennyei ígért földjén. Akkor és csak akkor lesz állandó békességben a szívünk. Mostani békénk Krisztusban annak a dicsőséges napnak az előíze, amelytől kezdve majd valóban nyugalomra találunk az örökkévalóságban.

Gyakorlati alkalmazás

Beszéljük meg az alábbi kérdéseket a mai lecke fényében!

- Mit jelent Krisztus nyugalma?
- Az ősi szentélyszolgálat mennyiben szélesíti a Krisztusban való nyugalomról alkotott fogalmunkat?
- Összpontosítsunk az üdvtörténet következő három eseményére: teremtés, Jézus kereszthalála, Krisztus visszajövele. Ezek mélyebb megértése miként alapozza meg jobban a Krisztusban való békét és nyugalmat?
- Zsid 3:9 és Zsid 4:13 versei mivel indokolják azt, hogy Izrael nem lépett be Isten nyugodalmába? És mi hogyan léphetünk be oda?

HITTEL LÉPNI

Terri Saelee

Irakban valaki beszélt az apának Jézusról. Ő megszerette Jézust, majd csatlakozott a Hetednapi Adventista Egyházhoz. Az anya azonban úgy döntött, hogy megmarad a tradicionális vallásában. Egy idő után nagyon nehéz lett a család helyzete. Az apa féltette a feleségét és a két kislányát, ezért elköltöztek az Egyesült Államokba. Kaliforniában állami iskolába írárták be a gyermekeket, de az apa imádkozott, hogy a lányok adventista iskolában tanulhassanak. Nem volt pénzük, hogy fizessék a tandíjat, és még ha lett volna is, nem ismertek egyetlen adventistát sem, aki megmondta volna, hol van ilyen iskola. Egy nap az apa elment egy élelmiszerbankba, ahol szűkölködő családoknak élelmiszert osztottak. Miközben az ételre várt, beszélgetésbe elegyedett az egyik önkéntessel, megtudta, hogy az élelmiszerbankot a Hetednapi Adventista Egyház működteti és van egy általános iskolájuk is. Ezt követően a feleségével együtt elhatározták, hogy félretett pénzüket a lányaik tandíjának fizetésére fogják fordítani. Az igazgatónőt és a lelkészt nagyon megérintette a szülők és a gyerekek lelkesedése, az arcuk ragyogása, de sajnos az összegyűjtött pénz nem volt elég a tandíjra. Az igazgatónő azonban egy kevés gondolkodás után kimondta: „Felvesszük a lányokat. Lépjünk hittel!” Ezután mind letérdeltek imádkozni.

Nem sokkal a család távozása után az igazgatónő kapott egy telefonhívást. Az Észak-amerikai Divízió menekültek és bevándorlók megsegítéséért alakult szolgálatának az egyik önkéntese azt mondta, hogy pénzt küldenek a 13. szombati adományokból menekült gyermekek tandíjára. Az igazgatónő alig hitt a fülének. Gyorsan felhívta az apát, hogy bejelentse: van anyagi fedezet a lányai tandíjára. „Tudtam, hogy Isten meghallgatja az imáinkat!” – mondta az apa.

A nyugtalan próféta

Áttekintés

Isten időnként különös módszereket is alkalmaz emberek megmentése érdekében. Ninive, a 120 ezer lakosú nagyváros az ókori Asszíria egyik legnagyobb települése volt. Hadserege a legkegyetlenebbek közé tartozott az ókori Közel-Keleten, rettegték tőlük a Földközi-tenger egész medencéjében. Nemcsak megtámadták az ellenséges erődöket, hanem le is rombolták azokat, az ellenállókat brutálisan meggyilkolták, fiatalok ezreit hurcolták el rabszolgának.

Képzeljük el Jónás reakcióját, amikor Isten utasította, hogy Izraelből utazzon Ninivébe, a megtérés üzenetét hirdetve a gonosz városban! Nem bízott abban, hogy Isten hatalma által teljesíteni tudná a parancsot, inkább engedte, hogy eluralkodjon rajta az idegesség. Nem talált nyugalmat és lelki békét, így az ellenkező irányba menekült. Az az egyik legfontosabb eleme a történetnek, hogy Isten mennyire meg akarja menteni Ninive lakóit. Szenvedélyesen mindent megtesz a megmentésükért. Ez a történet nemcsak a város megmentéséről szól, hanem legalább annyira arról is, hogy Isten meg akarta menteni Jónást, a vonakodó prófétát.

Jónás valószínűleg nem is tudta, mennyire ellenséges a niniveiekkel szemben. Menekült Isten elől, aztán egy hatalmas hal gyomrában találta magát. Három napja volt rá, hogy elmélkedjen az Úrral való kapcsolatán. Végső kétségbeesésében Istenhez kiáltott. Amikor a hatalmas hal kiköpte őt a szárazra, a vonakodó próféta már engedelmes misszionáriusként ment tovább. De a történet nem ér itt véget. Jónás prédikált Ninive lakóinak, és amikor megtértek, ő haragra gerjedt. Jobban érdekelte a saját hírneve, mint Isten dicsősége és Ninive iránti szeretete. Az e heti tanulmányban látni fogjuk: Jónásnak éppen annyira szüksége volt az örömhírré, mint Ninive lakóinak, de nekünk is.

Kommentár

Jónás a kikötővároshoz, Joppéhoz közeli kisvárosból származott, Gát-Héferből (2Kir 14:25). Mivel rettegett Ninive lakóinak kegyetlenségétől, inkább elmenekült a parancs elől, hogy bizonysgot tegyen nekik. Felszállt egy Tarsisba tartó hajóra, mert olyan messzire akart kerülni Ninivétől, amilyen messze csak tudott. Bár nem lehetünk biztosak benne, sok bibliamagyarázó szerint ez Tartessus volt, Spanyolország déli részén, Gibraltár közelében. A Joppétól Tartessusig tartó tengeri út 3540 kilométer. Ninive más irányban volt, Joppétól körülbelül 1120 kilométerre.

Legyúrta a prófétát a gondolat, hogy kigúnyolják, megvetik vagy ami még rosszabb, megölik. Az előtte álló nehézségek olyan hatalmasnak tűntek a számára, hogy nem tudott szembenézni velük. „Amikor a próféta megbízatásának nehézségeire és látszólagos kivitelezhetetlenségére gondolt, kísértést érzett arra, hogy megkérdőjelezze a küldetés bölcs voltát. Emberileg nézve úgy tűnt, hogy semmilyen eredményt nem érhet el az üzenet a büszke városban. Abban a pillanatban elfelejtette, hogy Isten, akit szolgál, mindentudó és mindenható. Miközben kételkedve tétovázott, Sátán egészen elbátoraltanította. Nagy félelem lett úrrá rajta, és »el is indult... hogy Tarsisba meneküljön...« Miután elment Jáfóba és ott indulásra kész hajót talált, »kifizette az útiköltséget, és hajóra szállt...« (Jón 1:3).

Jónás feladata súlyos felelősséggel járt. De aki megparancsolta, hogy menjen, erőt és eredményt is tudott adni szolgáljának. Ha a próféta habozás nélkül engedelmeskedik, sok keserű tapasztalattól megmenekül, és Isten gazdagon megáldja” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 166-167. o.).

Jónás nem oldotta meg a problémát azzal, hogy elmenekült, ez csak több nehézségbe sodorta őt. Isten, aki megbízta azzal, hogy a megtérés üzenetét hirdesse Ninivében, képes volt arra is, hogy megtartsa, támogassa és erősítse. Ő sohasem ad feladatot anélkül, hogy ellátna a megvalósításhoz szükséges képességgel is. „Az Isten akaratával együttműködő emberi akarat mindent meg tud cselekedni. Amit Isten parancsára kell tennünk, azt az Ő erejével meg is lehet tenni. Amikor parancsol, képességet is ad parancsa teljesítésére” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 228. o.). Jónás többet gondolkodott saját

gyengeségein, mint Isten erején. Az Úr azonban még nem mondott le róla.

Jónás Tarsis felé haladt, de Isten is úton volt Jónás felé. Miközben a próféta menekült a megbízás elől, Isten megszólította: „Az ÚR pedig nagy szelet bocsátott a tengerre. Nagy vihar támadt a tengeren, és a hajó már-már töredezni kezdett” (Jón 1:4, ÚRK). A vihar olyan erős volt, hogy csaknem darabokra törte a hajót. Amikor már biztosra vették, hogy a rakomány és az egész legénység el fog veszni, Jónás kétségbeesetten könyörgött a matrózoknak, hogy dobják a tengerbe. Mielőtt azonban elsüllyedt volna a hullámokban, elnyelte egy nagy hal. A Bibliában ez áll: „Az ÚR pedig egy nagy halat rendelt, hogy lenyelje Jónást. Jónás pedig három nap és három éjjel volt a hal gyomrában” (Jón 2:1, ÚRK).

Vannak, akik szerint Jónás története túlságosan is mesés ahhoz, hogy igaz legyen. Kitalált mesének, nem pedig történelmi beszámolóknak tartják. A Szentírás, a történelem és az archeológia azonban ennek ellene szól. 2Kir 14:25 szerint Jónás történelmi személy volt. A zsidók történelmi műként tekintettek *Jónás próféta könyvére*. A Ninive területén talált régészeti leletek megerősítik, hogy a város akkora volt, amekkorának a Biblia leírja. Jézus maga is utalt Ninivére és Jónás történetére (Mt 12:39-40; Lk 11:29-30). Legtöbbször inkább azt tartják problémásnak, hogy egy hal képes lehet-e lenyelni egy embert, aki ezt még túl is éli.

Dr. John D. Morris, a Creation Research Institute (Teremtéskutató Intézet) tudósa szerint lehetséges a történet, miszerint Jónást lenyelte egy nagy hal. „Többféle bálna, illetve cápafaj él ma is, amelyeknek elég nagy a nyelőcsőve ahhoz, hogy egészben lenyeljenek egy embert. A kihalt állatokról pedig – mint amilyen a plezioszarusz volt – ugyanez mondható el. Talán ez lehetett az általunk nem ismert óriási hal. A lényeg, hogy a történet nem elképzelhetetlen. A legfontosabb azonban, hogy a Biblia kijelenti: »Az ÚR pedig egy nagy halat rendelt, hogy lenyelje Jónást« (Jón 2:1, ÚRK). Világos, hogy ez az esemény csoda és nem természetes történés volt, ezért nem kell mai tapasztalatunk, illetve tudásunk alapján magyarázni.

Életben maradhat-e egy ember egy hal gyomrában? A Szentírásban és más forrásokban a héber »három nap és három éjjel« kifejezés is úgy

értelmezhető, hogy elkezdődik egy nap és a következő utáni nap estéjén ér véget. Nem feltétlenül jelent három teljes napot és éjszakát. Továbbá, voltak dokumentált esetek, amikor modernkori tengerészeket vagy más embereket nyeltek le hatalmas tengeri állatok, de néhány órával később épségben előkerültek” (részlet Morris „Tényleg lenyelte a cethal?” című írásából a Creation Research Institute honlapjáról. 1993. december 1.). Morris a továbbiakban megjegyzi, hogy keresztényként hiszünk a csodákban, ezért úgy fogadjuk el Isten Igéjét, ahogyan *Jónás próféta könyvében* találjuk.

A nagy hal gyomrában Jónás végre képes volt komolyan gondolkodni. Teljes reménytelenségben kiáltott fel Istenhez: *„Amikor elcsüggedt a lelkem, az ÚRra emlékeztem, és könyörgésem eljutott hozzád, szentséged templomába”* (Jón 2:8, ÚRK). Jónás túllátott a sötétségen és megpillantotta a mennyei szentélyből áradó fényt. Az örökkévalóra összpontosította a figyelmét. Aszáf így fogalmaz egyik zsoltárában: *„Istenem, szent a te utad... Te vagy az Isten, aki csodát művelsz, megmutattad hatalmadat a népek között. Karoddal megváltottad népedet”* (Zsolt 77:14-16, ÚRK). Jónás megértette, hogy Isten csodákat tesz. Bármilyen körülmények között találjuk is magunkat, ha Jónáshoz hasonlóan szemléljük a Mindenható dicsőségét, növekedni fog a bizalmunk Istenben és végtelen hatalmában. *„Az Úr azonban nem hagyta el a kétségbeesett prófétát. Egy sor próba és különös intézkedés nyomán újjáéledt bizalma Istenben és menteni tudó végtelen hatalmában”* (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 167. o.).

Amikor Jónás hite újjáéledt, Isten csodát tett, és a nagy hal kiköpte őt a partra. Elindult Ninivébe és arról prédikált, hogy Isten el fogja pusztítani a gonosz várost. Meglepetésére az emberek megtértek. Nagy lelki ébredés történt. A király kiadott egy rendeletet a keleti szokások szerint, bőjtölt az egész nép, az emberek megbánták bűneiket és megtértek. És itt a még nagyobb meglepetés: Jónás mérhetetlenül elkeseredett. Ő teljesítette Isten parancsát, de a szörnyű következmények nem történtek meg.

Vannak feltételes próféciaik. Erre utal Jón 3:10 verse: *„Amikor Isten látta, amit tettek, és hogy megtértek gonosz útjukról, megbánta a rosszat, amelyről azt mondta, hogy végrehajtja rajtuk, és nem hajtotta végre.”* A prófécia tel-

jesedése a reakciójuktól függött. Amikor az emberek megtértek, Isten „engedett”. Jónás prédikációja eredményes volt, de a vonakodó proféta nem ismerte fel ezt, kudarcként élte meg. Évszázadokkal később Jézus mégis a hűség példájaként említette a Ninivében elmondott prédikációját. Ez igen jó hír! Isten nem adja fel egykönnyen, el akar érni bennünket. Jónásnak éppen annyira szüksége volt az evangéliumra, mint Ninive lakóinak. Isten utána ment, nem engedte elmenekülni, kitartott mellette, amíg Jónás észre nem vette hatalmas kezét.

Gyakorlati alkalmazás

Éreztük már úgy, hogy Isten indít bennünket valamire, amitől vonakodtunk? Előfordult már, hogy a Szentlélek dolgozott a szívünkben, készítette, hogy meghozzunk egy döntést, de az elképzelt következmények miatt tétováztunk? Talán Jónáshoz hasonlóan mi is voltunk már menekülő misszionáriusok. Hallottuk Isten hívását, hogy fogadjunk el egy tisztséget a gyülekezetben, tegyünk bizonyosságot egy szomszédunknak vagy munkatársunknak, beszéljünk az evangéliumról egy nem hívó rokonunknak, de aggódtunk amiatt, hogy nincs rá képességünk. Esetleg attól tartottunk, hogy a bizonyágtevésünk közben valami rosszat mondunk. Féltünk, hogy a másik majd nem fogadja el, amit közölni szeretnénk, rettegünk a visszautasítástól. Íme, néhány dolog, amit jó, ha eszünkbe vésünk. Először: Isten nem a képzeteket hívja el, hanem kiképi azokat, akiket elhív. Másodszor: amikor Isten készlet valamire, mi pedig elfogadjuk a feladatot, Ő magára vállalja a felelősséget az eredményekért. Isten nem „sikerre” hív bennünket, hanem hűségre. Ha hűségesek vagyunk a feladatban, amire Ő kijelöl, egy nap majd ezt mondja nekünk: *„Jól van, jó és hű szolgám, hű voltál a kevesen, sokra bízlak ezután, menj be a te uradnak örömébe”* (Mt 25:21, ÚRK)!

NINCS TÖBB NEHEZTELÉS

Terri Saelee

Képzeld el, hogy hétéves vagy, és a dzsungelen keresztül kell menekülnöd, hogy mentsd az életedet. Ez megtörtént Jimmy Shwe életében a délkelet-ázsiai Myanmarban.

Az átélt szenvedések miatt Jimmy mély haragot és neheztelést táplált a hatóságok iránt. Elhatározta, hogy ha életben marad, fegyveres ellenálló lesz, megbosszulja a történeteket. Kétévnyi keresés után Jimmy egy thaiföldi menekülttáborban találta meg a szüleit. Apja azonban nem értett egyet Jimmy tervével, mondván, hogy a bosszú nem segít. Inkább arra biztatta fiát, hogy legyen lelkes. Jimmy nem tudott egykönnyen megszabadulni a haragjától, de látta, hogy milyen béke és öröm látszik az édesapján, amióta eljár a menekülttáborban tartott hetednapos adventista istentiszteletre. Ő maga is olvasott a Bibliában a Krisztus és Sátán között dúló nagy küzdelemről. Rájött, hogy az apjának igaza volt, amikor a megbocsátás mellett döntött.

Jimmy később valóban lelkipásztor lett, és teljes szívvel dolgozik ő is a thaiföldi menekültekért, akik az Egyesült Államok területén szétszórva élnek. Sok-sok imával három gyülekezetet alapított. Tudta, hogy ez csak az út eleje. 2011-ben egy 13. szombati adományból pénzügyi alapot biztosítottak az Észak-Amerikába menekült családok számára. Az így kapott forrás lehetőséget adott Jimmynek a munkára. Azóta 55 gyülekezet alakult a Myanmarból menekült karen népcsoport tagjaiból.

A végső nyugalom

Áttekintés

Az e heti tanulmány címe: A végső nyugalom. Ez arra utal, hogy földi nyugalomunk csak ideiglenes. Megnyugodhatunk Krisztusban, de ez most a szenvedéssel, bánattal és betegséggel teli világban történik. Jön majd azonban egy nap, amikor beléphetünk az örök nyugalomba, és akkor véget ér az élet minden szívfájdalma. Örökre megszűnnek a betegségek, katasztrófák, mint ahogy a halál is.

Jézus kinyilatkoztatást adott önmagáról az idős János apostolnak, akit Pátmosz szigetére száműztek. Ezzel bátorította és reményt adott neki. A kinyilatkoztatások a keresztény egyház történelméről és a földi események lezárulásáról szólnak. *A jelenések könyvében az új éggel és új földdel köszönt be Isten végső nyugalma.*

A végső nyugalom beköszöntése előtt lesznek bizonyos jelek, amelyek a második adventre mutatnak előre. Máté 24. fejezetében Jézus felvázolja a végidei eseményeket, amelyek növekvő gyakorisággal következnek be dicsőséges második adventje előtt.

A pátriárkák és a próféták az egymás utáni korszakokban várták az Úr eljövetelét, de nem tapasztalhatták a Krisztus által megígért „végső nyugalmat”. A bekövetkezendő eseményre várakozva, reménnyel a szívükben aludtak el. Jel 14:6-12 szakaszában János angyali látogatója a menny végidei üzenetét hirdeti, hogy felkészítse a világot Krisztus visszajövetelére.

A jó és a rossz közötti globális küzdelem közben Krisztus arra hív, hogy vigyázzunk és készüljünk közeli adventjére, mert így majd beléphetünk örök nyugalomába.

Kommentár

János leírja, hogy Pátmosz szigetén tartózkodott, amikor *A jelenések könyvének* látomásait kapta. Pátmosz egy apró sziget az Égei-tengeren, Törökország és Görögország partjai között. Körülbelül 14 kilométer hosszú. János idejében sziklás, kopár római büntetősziget volt, ahová száműzték a rabokat, de még egy kis bányászközösség is élt ott.

János idős volt már, a 90-es éveiben járt, amikor a *Jelenések* látomásait kapta. Sokáig szolgálta szeretett Mesterét. Pátmoszi száműzetése előtt valószínűleg Efezusban élt, aztán el kellett szakadnia a barátaitól és a családjától. Egészsége megroppant, így kétséges volt, hogy elhagyhatja-e még valaha a kis, távoli szigetet. Egyszer azonban megjelent előtte Jézus dicső fényességben, és olyan igazságokat nyilatkoztatott ki neki, amelyek évszázadok óta erősítik és bátorítják Isten népét. A végidőre vonatkozó kijelentések olyan eseményekre mutatnak rá, amelyek hamarosan bekövetkeznek a világban, hogy felkészítsék Isten népét. Néha életünk legnagyobb megpróbáltatásai idején szól Isten a legvilágosabbban. Amikor magányosnak és csüggedtnek érezzük magunkat, Jézus meglátogat bennünket, ahogy Jánossal is tette, hogy betöltsön jelenlétének fényével, melegével.

A jelenések könyve Jézusról szól, aki közbelép. Nemcsak ül mennyei trónján, hanem belép a földi eseményekbe. Segít a traumáink közepette, amikor fáj a szívünk, amikor csalódunk. Amikor Jézus megszólította szeretett tanítványát, dicsősége beragyogta Pátmosz kopár szigetét. Nincs olyan hely, ahová Isten jelenléte ne érne el. Ott talál meg bennünket, ahol vagyunk. *A jelenések könyve* reménységgel teli. Aki Szentlelke által most is velünk van, hamarosan eljön értünk, hogy hazavigyen bennünket. János örömmel jelenti ki: „Íme, eljön a felhőkkel, és minden szem meglátja őt” (Jel 1:7, ÚRK).

Jézus eljövételének jelei

Jézus beszélt tanítványainak arról az időről, amikor támadó seregek veszik körül Jeruzsálemet és le is rombolják (Lk 21:20). Ez Kr. u. 70-ben történt meg, amikor Titusz, a római hadvezér elfoglalta Izraelt és megostromolta a várost. A zsidó történetíró, Josephus Flavius részletezi az ostrom szörnyű következményeit. Leírja, hogy az éhező emberek „gyak-

ran öltre mentek egy kis darab kenyérért; a gyerekek sokszor kiszedték a falatot szüleik szájából. A testvérek sem könyörültek egymáson. Egy véka kukorica drágább volt az aranyból is” (*Jeruzsálem pusztulása*. St. Louis, MO., 1922, Concordia Publishing House). Volt az ostromnak olyan szakasza is, amikor a szülők megfőzték halott gyermekeiket és megették. „Az éhségtől szenvedő emberek közül egyesek ganéjt ettek, mások a szandáljuk szíját, esetleg pajzsuk bőrszíját, megint másoknak széna volt a szájukban, amikor holttestüket megtalálták.” A rómaiak ostromának szörnyű, pusztító következményei voltak. Aztán tűz ütött ki és további ezrek haltak meg a lángokban.

Az 1970-es években régészek feltárták egy arisztokrata család otthonát, ami a Kr. u. 70-ben bekövetkezett ostrom alatt porig égett. Ez a ház komoly bizonyíték arra, hogy milyen intenzitású volt a tűz, mekkora pusztítást és rombolást végzett.

A tanítványok kérdése

Amikor Jézus a közelgő katasztrófáról beszélt a tanítványainak, ők azt gondolták, hogy ilyen pusztulás csak a világ végén következhet be. Ezért kérdezték tőle: „*Mondd meg nekünk, mikor lesznek meg ezek, és mi lesz a jele eljövetelednek és a világ végének?*” (Mt 24:3, ÚRK)?

A tanítványok itt valójában két kérdést tettek fel. Az első: „*Mikor lesznek meg ezek?*” - ez Jeruzsálem pusztulására és a templom lerombolására vonatkozott. A második kérdés: „*Mi lesz a jele eljövetelednek és a világ végének?*” Válaszában Jézus a két eseményről együtt beszélt (Máté 24). Megemlítette a Jeruzsálem pusztulásáig (Kr. u. 70) bekövetkező eseményeket, amelyek előzetesként szolgáltak ahhoz, ami a Megváltó második adventje előtt fog történni. Máté 24-ben Jézus beszélt az eljövetelét megelőző jelekről is. Ezek teljesebbé alapján nyilvánvaló, hogy adventje közel van.

Megváltónk nem adta meg eljövetelének a dátumát, a jelekről viszont szólt, amelyek láttán tudhatjuk, hogy közel van. Prédikációja az utolsó napok jeleiről négy területet ölel fel: 1) jelek a vallási életben, 2) a nemzetközi politikai életben, 3) a természetben és 4) a társadalomban. E jelek között vannak a hamis lelki ébredések, a globális konfliktusok, a háborúk, az éhínségek, a természeti katasztrófák, a súlyos betegségek,

a járványok, a bűncselekmények, az erőszak elterjedése, a hanyatló erkölcsiség, végül pedig az evangélium gyors terjedése az egész világon.

Máté 24 vázolja Krisztus eljövételének jeleit, Jelenések 14. fejezete pedig sürget, hogy legyünk készen adventjére.

A Jelenések végidei üzenete

Jelenések 14. fejezetében János angyali vendége beszél Isten utolsó üzenetéről, amely gyorsan eljut minden ágazathoz, fajhoz, nyelvhez és néphez, hogy felkészítse a világot Jézus közeli eljövételére. Ez az „örökévaló evangélium” üzenete, amely Isten hatalmas kegyelméről szól az egész világnak. Az evangélium fényében arra hív, hogy engedelmes életet éljünk és Istent dicsőítsük mindenben, amit teszünk. Ez a szakasz felhívás az evolúció korában, hogy imádjuk a Teremtőt. Reményteljes üzenet a vég idejére.

Jézus kiáll mellettünk az ítéletben, és a mi bűnös életünk helyett bemutatja az Ő igaz életét. János apostol így bátorít: „*És ha vétkezik valaki, van szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus*” (1Jn 2:1, ÚRK). Isten végítélete igazságos. Jézus csak azokat tudja képviselni, akik átadják neki az életüket és hittel elfogadják az Ő életét, értük hozott áldozatát.

Örüljetek az Úrban mindenkor!

Pál apostol egy római börtönben írt bátorító levelet a Filippiben élő hívőknek. Egyes bibliakutatók az öröm levelének nevezik ezt a levelet. Ebben a rövid, négy fejezetből álló írásban Pál újra meg újra használja az öröm vagy az örülni, örvendezni szavakat. Az 1. fejezet témája: „öröm a megpróbáltatásokban”. A 2. fejezeté: „öröm az alázatban”, a következő fejezet úgy összegezhető, hogy „öröm az átadásban”, az utolsó pedig: „öröm a hálaadásban”.

Pál megtanult Krisztus örömében élni, mert nyugalmat talált benne. Hitte, hogy Jézus Krisztus megerősíti őt minden élethelyzetben és kirendeli a szükségleteit (Fil 4:13, 19). Biztonságának, bizalmának az volt az alapja, hogy „*a mi polgárságunk a mennyben van*”, és egy nap majd Krisztus „*átváltottatja nyomorúságos testünket az ő dicsőséges testének hasonlóságára*”. Sóvárogva várta Megváltójának, Jézus Krisztusnak az eljövételét (Fil 3:20-21, ÚRK). Mindig tudott örülni az Úrban (Fil 4:4),

mert teljes bizalma volt abban, hogy Krisztus gondot visel róla a jelenben, és örök tervét teljesíteni fogja a jövőben is. Az a meggyőződés adott neki olyan békességet, „*amely minden értelmet felülhalad*”, hogy „*Az Úr közel*” (Fil 4:5, 7). Pál apostollal együtt mi is örülhetünk annak, hogy nincs olyan helyzet, amiben Krisztus ne biztosítana azonnali segítséget ma, reményt holnap és a benne való, végső megnyugvás ígéletét az örök-kevalóságon át.

Gyakorlati alkalmazás

Nemrégiben egy barátom mondta el nekem szívszaggató történetét. Nyolcéves kisfia haldoklott egy ritka vérképzési betegség miatt. Az emberek az egész országban komolyan imádkoztak a kisfiú felépüléséért. Csodálatos gyógyulásért könyörögtek Istenhez, a gyermeknek azonban rohamosan romlott az állapota. Élete utolsó néhány napjában az édesanyja az ágya szélén ült, fogta a kezét, gyöngéden simogatta a haját. Amikor világossá vált, hogy a gyerekek csak néhány órája van hátra, a karjába vette kisfiát, beült egy hintaszékbe és halkán a mennyről énekelt neki. Nem olyan sokkal a fiú halála után beszélgettünk az apával, aki elmondta: „Gyötri a szívemet a bánat, de Isten olyan békességet adott nekem, ami minden értelmet felülhalad.” Amikor rákérdeztem erre, egyszerűen ennyit mondott: „Bár nem érted, mi miért történik, mégis megnyugszol Krisztus szeretetében és gondoskodásában.”

A bibliatanulmányunk végére értünk. Bármi történjék is éppen az életünkben, Jézus minden értelmet felülhaladó békességet akar nekünk adni. Ma, holnap és mindörökké mellettünk van. Tervei hatalmasabbak és összetettebbek, mint elképzelnénk. Emlékezzünk a szavaira: „*aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözül*” (Mk 13:13)! Bízunk az Ő erejében, amely átsegít életünk minden kihívásán, és legyünk békességben!